

OZKA POT

Št. 1 / 2017

9. letnik

Tema:

Reformacija danes

1517 - 2017

Novih 95 tez za današnji čas

Svetopisemsko mesto:

Pokesajte se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo!

Matej 4,17

Vsebina

Dragi bralec	3
Gibanje kesanja	5
Samouničenje	25
Nazaj k Bibliji	35
Knjiga za novo reformacijo	37
Odmev na novih 95 tez	38
Lutrova Biblija ponarejena	43
Konference ob koncu časov	44
V lastni zadevi	47
Beseda	48

Izdajatelj:

Christlicher Gemeinde-Dienst (CGD)

Verein zur Förderung christlicher Werke
und Gemeinden Pforzheim e.V.

Email: info@cgd-online.de

Homepage: www.cgd-online.de

Pisarna (uredniški prispevki):

Dr. Lothar Gassmann

Am Waldsaum 39

D-75175 Pforzheim

Tel. (AB) 07231-66529

Fax 07231-4244067

Email: Logass1@t-online.de

Homepage: www.L-Gassmann.de

Stavek in foto: Lothar Gassmann

Naslovni foto: svarilna straža in pričvrstitev tez

Ovitek: Werner Fürstberger

Tisk: Druckmaxx, Blekendorf

Za podpisane prispevke odgovarjajo za vsebino avtorji. Vsi prispevki v tem zvezku – če ni drugače označeno – je dovoljeno nespremenjene in z navedbo vira kopirati, ponatisniti in prevajati v druge jezike. Prosimo, pošljite primerek v pisarno. Velika hvala.

CGD-poslovalnica

(razpošiljanje, potrdila o namenu):

Thomas Ebert, Alemannenstr. 5

D-75038 Oberderdingen

Tel. 07258-295452

Email: info@cgd-online.de

Konta za nakazovanje darov

Nemčija:

Sparkasse Pforzheim-Calw

Christl. Gemeinde-Dienst Pforzheim

IBAN: **DE89 6665 0085 0007 2389 67**

BIC oder SWIFT: **PZHSDE66**

Avstrija:

Raiffeisenbank Leiblachtal

Christl. Gemeinde-Dienst Pforzheim

IBAN: **AT07 3743 9000 0380 8045**

BIC: **RVVGAT2B439**

Švica:

Die Schweizerische Post:

Christlicher Gemeinde-Dienst Pforzheim

Verein zur Förderung christlicher Werke
und Gemeinden e.V.

DE-75175 Pforzheim

IBAN: **CH32 0900 0000 6074 9747 5**

BIC: **POFICHBEXXX**

Časopis DER SCHMALE WEG je na voljo na osnovi darov (naročnina letno 15,- € inkl. pošiljanje). Pokrivanje stroškov samo s prostovoljnimi namembnimi nakazili (darovin) bralcev. Če nam tako pomagate, hvala!

CGD velja kot splošno koristna ustanova, tako so namembna nakazila do 20 % letnega prihodka davčno odpisljiva. **Prosimo, da pri darovih navedete svojo pošto številko in „prijateljsko številko“.** To najdete na polju z vašim naslovom na hrbtni strani ovitka. Prav lepa hvala!

Dragi bralec!

Martin Luther bi se obračal v grobu, če bi lahko videl, kaj je v mnogih državah nastalo iz „njegovih“ evangelijskih cerkva. „500 let reformacije“ je zašlo v spektakel in fardo, ne pa v novo spreobrnitev, ki bi bila nujna v evangelijskih cerkvah. Pri teh spektaklih ne sodelujemo, ampak vabimo – tudi še v tem poslednjem času – k novemu gibanju kesanja: k novi reformaciji.

K temu lahko pripomore novih 95 tez, ki so sicer že nastale v Luthrovem letu 1996 (Ob 450. obletnici Luthrove smrti), ki pa niso izgubile ničesar od svoje goreče aktualnosti. Zato jih ob jubilejni obletnici reformacije 2017 ponovno ponujamo v diskusijo in molimo za razširjanje. Novih 95 tez najdete na sredini tega zvezka. Na razpolago so tudi kot poseben tisk v nemškem jeziku v formatih DIN A5 in DIN A 4 (kot podlago za kopiranje) na našem sedežu, in jih lahko naročite v potrebnem številu na osnovi prostovoljnega prispevka.

Že oktobra 1996 je bil v Berlinu kongres na temo „Reformacija danes“ in v Wittenbergu z dodatkom tez, katerih se je udeležilo okoli 600 vernikov. Danes objavljamo v tej izdaji zvezka nekaj referatov in fotografij žal razgrabljenega biltena „Klic k vrnitvi“. Kot uvodne misli navajam nagovor, ki sem ga imel takrat po dodatku 95 novih tez v grajski cerkvi v Wittenbergu.

„Reformacija danes“ – to je velik zahtevak in drzen podvig – in vendar bolj potreben kot kadarkoli. Naj povem nekaj o povodu, nastanku in namenu novih „95 tez k situaciji cerkve in družbe“.

Povod je znan: marsikaj v cerkvi in družbi tiči v zlu. Božje besede se ne jemlje več resno – niti v nauku niti v življenju. Kritika Biblije tlakuje pot duhu časa. Božje zapovedi so v mnogih državah sveta izbrisane iz cerkva in družbe. Pogovori o skrunjenju Božjega imena, splavu, evtanaziji, homoseksualnih praksah, odobritvi drog in podobnem, kakor to doživljamo danes, to bi bilo še pred nekaj stoletji nedoumljivo. Človek bi bil pretresen in bi se sramoval. Tudi pomešanost religij, kakor udeležba tako imenovanih evangelijskih kristjanov na poganskih obredih tujih verstev in drugih konfesij narašča.

V tej situaciji – tako misli prek 30 krščanskih organizacij, ki so podpisale in izdale novih 95 tez – je potrebna reformacija, prenova kakor leta 1517. Tudi takrat je bila cerkev – rimokatoliška cerkev – posvetna. Danes je posvetnost zajela mnogo protestantskih cerkva veliko močneje, kakor je bilo takrat v rimokatoliški cerkvi. Če je tedaj katoliška cerkev oznanjala odpustek kot „poceni milost“, tako oznanjajo danes mnoge cerkve razpustitev Božjih zapovedi kot še cenejšo milost. Tedaj so rekli: „Če denar v pušico se spusti, duša gor iz vic v nebo vzleti“, se danes glasi: „Vse je dovoljeno – po cerkvi blagoslovljeno.“

To se ne sme nadaljevati! Zato je nastalo novih 95 tez – in sicer v prvi verziji natanko 18. februarja 1996, na 450. obletnico smrti reformatorja Martina Luthra, v Nemčiji. Veliko kristjanov različnih narodnosti in barve kože jih je pomagalo spraviti v sedanjo obliko – in sicer medtem v 20 jezikov, v katere so jih prevedli v nekaj mesecih. Nadaljnji prevodi so v pripravi. *(Dodatek 2017: konec leta 1996 so bile teze prevedene že v 30 jezikov. Trenutnega števila prevodov ne poznam.)*

Novih 95 tez je razglašenih. Klic k vrnitvi je proklamiran. Sedaj so naslovniki izzvani k odgovoru – ne le v Nemčiji, ampak v prek 100 državah sveta, v katerih so se do sedaj pojavile teze. Kdo so naslovniki? Kdo so nagovorjeni?

Naslovniki smo najprej mi sami, vsakdo izmed nas. Vsakemu posamezniku velja klic k spreobrnitvi, h kesanju v biblijsko krščanskem smislu. Martin Luther je definiral kesanje kot „popolno spremembo misli in prepričanja“, ki nastane iz predanosti Bogu. In v tezi 3 od novih 95 tez piše, da se začne kesanje z novim zavedanjem in žalostjo nad dosedanjim napačnim vedenjem. Vsakemu posamezniku velja klic in povabilo: Spreobni se k Jezusu Kristusu! Sprejmi ga kot svojega Rešitelja in Gospoda!

Naslovniki so – drugič – cerkve raznih denominacij in držav, ne nazadnje Evangelizacijska cerkev v Nemčiji. Poklicani so, da zasovražijo krive nauke in načine življenja in jih opustijo. Ne more biti dobro, kadar kaka cerkev oznanja nasprotje tega, kar govori Biblija. Ne more biti dobro, kadar želi blagoslovljati prav to, kar Bog v Bibliji kot greh zavrača.

Odgovorne v evangelijskih cerkvah pozivamo k desputaciji. Izročite se pogovoru! Ne izmikajte se več! Cerkevna hiša gori – in sami ste zanetili požar. Cerkevna ladja se prevrača, kajti preobremenili ste jo z odpadki duha časa. Vzemite novih 95 tez kot priložnost, da premislite o svoji smeri! Vrnite se!

Naslovnik so – tretjič – odgovorni v državi in družbi. Poklicani so, da vzamejo deset zapovedi resno kot dobre Božje življenjske napotke in jim sledijo v zakonodaji. Deset zapovedi nas uči, da se bojmo Boga in ga ljubimo, da posvečujemo Gospodov dan, naj spoštujemo svoje starše, naj ne ubijamo, ne prešuštvujemo, da ne krademo, ne pričamo po krivem in si ne poželimo tuje lastnine. Ko se te zapovedi več ne upošteva, nastopita prej ali slej kaos in anarhija.

Veliko držav se je znašlo tik pred razpadom. Po izostanku duhovno moralnega preobrata neizogibno sledi gospodarski razkroj. Kjer se Božjih uredb ne jemlje resno, tam Bog slej ko prej odvzame svoj blagoslov. **Odgovorni v politiki in gospodarstvu, pozivamo vas: vrnite se k Bogu in njegovim dobrim navodilom za življenje! Končajte naraščajoči moralni propad v deželi in družbi in kot posledico tega množično ubijanje v maternici! Prepovejte sramotenje Boga in evtanazijo!**

Vsak državljan, tudi vsak cerkveni mož in politik je povabljen, da se spreobrne k Bogu, ki nas je ustvaril, nas ljubi in je zato poslal na svet svojega sina Jezusa Kristusa, da bi nas rešil greha, smrti in hudiča. Reformacija, za katero je Bog uporabil meniha avguštinskega reda in profesorja teologije dr. Martina Luthra leta 1517, je bilo gibanje *kesanja*. In vsem nam je potrebno spoznanje, da potrebuje kesanje vsak posameznik, cerkev in družba. **Naj velja vsakemu človeku: odvrni se od svojih hudobnih poti! Obrni se k Bogu v nauku in življenju!**

Novih 95 tez bo ostalo brez učinka, če gledamo nanje kot na kos papirja. Naj ne bo tako. Naj bo tako, da bodo teze kesanja pripomogle k življenju kesanja, k življenju odvrnitve od brezbožnih poti in obrnitve k Jezusu Kristusu, njegovem evangeliju in njegovim zapovedim. Jezus Kristus pravi: „Kdor me ljubi, se bo držal mojih besed ... Kdor ima moje zapovedi in se jih drži, ta je tisti, ki me ljubi“ (Janez 14,21.24). **Teze kesanja morajo voditi h gibanju kesanja – potem bodo dosegle svoj namen. In to gibanje kesanja se začne pri vas in pri meni. H kesanju nam naj pomaga troedini Bog. Amen.**

Lothar Gassmann

Od tez ksanja do gibanja ksanja

Zakaj je potrebna nova reformacija

Govor dr. teol.. Lothar Gassmanna na kongresu „Reformacija danes“

Straža opomina pred sinodo evangeličanske cerkve v Nemčiji

Trenutni položaj cerkva

Evangeljske cerkve v mnogih državah so se danes zelo oddaljile od svoje biblijsko reformatorske osnove. Zagotovo je evangelijska cerkev potrebna stalne reformacije (*ecclesia semper reformanda*). Vendar je postal danes prepad k biblijsko reformacijski normi zelo globok. Zato je potrebna reformacija – znotraj protestantizma! – potrebnejša ko kdajkoli. V nadaljevanju želim podati s pomočjo dogmatičnih opornih točk (*loci*) sistematični pregled nad najvidnejšimi odkloni.

Iz biblijsko reformatorskega pogleda je *cerkev stvarjenje Božje besede (creatura verbi Dei)*. Martin Luther piše: „Kjer je Beseda, tam je cerkev.“ (*Ubi est verbum, ibi est ecclesia*; WA 39/2, 176). V Augsburški izpovedi je cerkev definirana kot „skupnost verujočih, kjer se uči čisti evangelij in se zakramenti izpolnjujejo skladno z evangelijem.“ (CA 7). Tudi Johannes Calvin navaja:

„Povsod, kjer zaznamo, da se pridiga in posluša čista Božja beseda, in se z zakramenti ravna, kakor je to postavil Kristus, nikakor ne smemo podvomiti, da imamo pred seboj Božjo cerkev.“ (*Institutio Christianae Religionis* IV,1,9).

Cerkev je vodnjak Božje besede. In ta beseda ji je dana na enkratni način v Bibliji in tega ne sme prekoračiti. Toda kaj se zgodi, če je cerkev okradena te besede ali če si sama to besedo ukrade? Nikakor to ni le retorično vprašanje. Kajti ravno v položaju izgubljene Božje besede je evangeličanska cerkev danes.

Začeniši z obdobjem razsvetljenstva in zanašanjem na razum se je poskušala kritika Biblije polastiti Božje besede. S tem je bila ta – proti temu kar zahteva (prim. npr. Jn 17,17; 1. Tim 3,16; 2. Petr 1,20 f.) – obravnavana kot zgolj človeška beseda in je za mnoge izgubila avtoriteto. S tem je odvzela cerkvi podlago in moč zoperstavljanja duhu časa in z njim povezanimi ideologijami. Nikolaus Ludwig Graf von Zinzendorf je pesnil: „Če Tvoja beseda več ne velja, na čem naj naša vera počiva? Ni mi za tisoč svetov, ampak izpolnjevati Tvojo besedo.“ To se lahko nanaša tudi na cerkev: če Tvoja beseda več ne velja – na čem naj sloni cerkev?

Mnogi se ne zavedajo, da izvira kritika Biblije končno iz drže skepticizma (da ne rečemo: dvoma). Zmožnost Boga, da bi se razodel, – skozi prihodnja preroštva – in delal čudeže, se razlaga kot nemogoče oz. z avtonomnim razumom nedružljivo. Ta drža skepticizma pa je v pravem nasprotju z zahtevo v Svetem pismu. „Hvaljen bodi Gospod Bog, Izraelov Bog, ki sam dela čudeže“, kar beremo npr. v Psalmu 72,18.

Lažna, s skepticizmom prežeta hermenevtika, ki se načeloma manifestira v zgodovinsko kritični metodi, temelji posledično na lažni podobi Boga. Boga si predstavlja kot nemočen princip – tako rekoč „brez rok in nog“ – ki ne more poseči v dogajanje na svetu. Vprašanje Pisma je s tem pravzaprav vprašanje Boga. Naš razum, ki ga imamo od Boga, odloča o našem odnosu do Svetega pisma.

Z naukom o Bogu je neločljiva povezana kristologija (nauk o Kristusu). Če je v starocerkveni dobi arianizem kot krivoverstva obsojeni dal pod vprašaj večno božanskost Jezusa Kristusa, priznal pa Kristusa kot nadnaravni *Logos* (Besedo Boga), pa se danes soočamo s krivimi nauki znotraj in zunaj cerkve, v primerjavi s katerimi bi lahko arianizem veljal skoraj kot ortodoksen (pravoveren). Če odmislimo skrajno radikalne nasprotnike Kristusa, ki oporekajo celo obstoj Jezusa Kristusa, mu mnogi drugi priznavajo le njegovo človeškost. Jezus naj bi bil socialni revolucionar, osvoboditelj, pridigar miru, esen, vzornik in podobno, ampak nikakor ne Božji sin oz. Bog kot druga oseba trinitete (Sv. Trojstva). Taki pogledi se v prostoru evangeličanske cerkve ne le prenašajo, ampak jih vplivni teologi zastopajo.

V Svetem pismu pa je v nasprotju s tem poudarjeno:

⁹ Če sprejmemo že človeško pričevanje, je Božje pričevanje večje, kajti pričevanje Boga je to, da je pričeval za svojega Sina. ¹⁰ Kdor veruje v Božjega Sina, ima pričevanje v sebi. Kdor pa Bogu ne veruje, ga je naredil za lažnivca, ker ni veroval v pričevanje, s katerim je Bog pričeval za svojega Sina. ¹¹ Pričevanje pa je v tem: Bog nam je dal večno življenje in to življenje je v njegovem Sinu. ¹² Kdor ima Sina, ima življenje; kdor nima Božjega Sina, nima življenja (1. Jn. 5,9-12).

Z izpraznjenjem Božjega nauka in kristologije gre z roko v roki izpraznjenje *hamartiologije* (nauka o grehu) in *soteriologije* (nauka o odrešenju). Kjer se kritizira Božja beseda, kjer se ne prizna Bogu in njegovemu sinu Jezusu Kristusu nadnaravnega delovanja, tam ostane človek sam s sabo. Potem mu preostane samo še, da zaupa v svoje »dobro bistvo«, da zataji grešno pokvarjenost in izgubljenost in se na vse kriplje trudi za samoodrešenje.

Takšne deloma javne, deloma skrite ideologije o samoodrešenju vdirajo v velikem številu v cerkve. Nekaj primerov:

- feministična „Teologija krvi“, ki pričakuje odrešenje iz moči žene in njene menstrualne krvi namesto od Jezusa Kristusa;
- osvoboditvena in revolucijska „teologija“, ki usmerja svoje upanje na moč družbenih skupin in njihovega revolucionarnega boja;
- psiho-„teologija“, ki upa v odrešenje iz moči človeškega jaza in ustreznih tehnik, kar naj služi samouresničitvi.

Vsem takim hotenjem pa se zoperstavlja beseda apostola Pavla, ki je v zvezi z Jezusom kot živim Božjim sinom zaklical velikemu zboru v Jeruzalemu: „V nikomer drugem ni odrešenja; zakaj pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se mi rešili“ (Apg. 4,12).

Kjer se vera v Boga in njegovo moč izgubi, tam vstopijo demoni skozi zadnja vrata. Ravno tako je opaziti na področju etike razvoj, ki ga v svojem obsegu in moči lahko opišemo le kot demonsko navdihnjenega. V zadnjih desetletjih se je zgodilo, da je popustil jez nepojmljivih razsežnosti v družbi in cerkvi mnogih držav. Naj jih nekaj imenujemo:

- stalno pojevanje upora proti morjenju otrok v materinem telesu, posebno v evangeličanskih cerkvah;
- naraščajoča toleranca (in delno celo „blagoslov“) homoseksualnega načina življenja;

- občutno pomanjkanje jasnega cerkvenega stališča k „svobodni ljubezni“, predz-akonskemu skupnemu življenju, pornografiji, poligamiji, incestu in evtanaziji.

Sveto pismo jasno svari pred takimi zmotami in njihovimi posledicami:

„Zaradi tega jih je Bog prepustil sramotnim strastem. Njihove ženske so namreč zamenjale naravno občevarje s protinaravnim, 27 podobno so tudi moški opustili naravno občevarje z žensko in se v svojem poželenju vneli drug do drugega. Moški so počenjali nesposobnosti z moškimi in tako sami na sebi prejemale povračilo, ustrezno svoji zablodi. 28 In ker se jim ni zdelo vredno, da bi živeli skladno s svojim spoznanjem Boga, jih je Bog prepustil njihovu umu, ki ni prestal preizkušnje, tako da počenjajo, kar se ne spodobi. 29 Polni so vsakršne krivičnosti, zločnosti, lakomnosti, hudobije. Zvrhani so nevoščljivosti, ubijanja, prepirljivosti, zvižahnosti, zlohotnosti. Hujskači so, 30 obrekljivci, Bogu sovražni, objestneži, domišljavci, bahači, iznajdljivi v hudobiji, neposlušni staršem, 31 brez pameti, brez zvestobe, brez srca, brez usmiljenja. 32 Čeprav poznajo Božji zakon, po katerem so tisti, ki delajo takšne stvari, vredni smrti, jih ne samo počenjajo, temveč tistim, ki jih delajo, celo pritrjujejo“ (Rim. 1,26-32).

„Ali ne veste, da krivični ne bodo deležni Božjega kraljestva? Ne dajte se zavesti! Ne nečistniki ne malikovalci ne prešuštniki ne moške vlačuge ne homoseksualci 10 ne tatovi ne lakomniki ne pijanci ne obrekljivci ne roparji ne bodo dediči Božjega kraljestva. 11 In taki ste bili nekateri. Toda bili ste umiti, posvečeni ste bili, opravičeni ste bili v imenu Gospoda Jezusa Kristusa in v Duhu našega Boga.“ (1. Kor. 6,9-11).

Namesto da bi tem – zaradi spolne perversije – prizadetim ljudem pomagala in jim izkazovala zdravilno in osvobajajočo Božjo ljubezen, vedno večje število evangeličanskih cerkva po svetu to perversijo odobrava in jih pušča v njihovih grehih in izgubljenosti. Taka drža – jasno rečeno – je sama po sebi perversna. To lahko razumemo le kot zaslepljenost v poslednjem času in zrelost za sodbo. Če pa upoštevamo ravno v homoseksualnih krogih naraščajočo kugo aidsa, se spomnimo na naslednjo besedo v Bibliji:

„Drugi ljudje, ki jih te nadloge niso pokončale, se niso odvrnili od početja svojih rok. Niso nehali moliti demonov in malikov, zlatih in srebrnih, bronastih, kamnitih in lesenih, ki ne morejo ne videti ne slišati ne hoditi. 21 Niso se odvrnili ne od svojih umorov ne od svojih čaranj ne od svojega nečistovanja ne od svojih tatvin.“ (Raz. 9,20 -21).

V tem citatu ni govora le o nečistovanju, ampak tudi o »zlih duhovih«, katerim se bodo ljudje v poslednjem času vse bolj odprli. Oglejmo si področje *Pneumatologije* (nauka o Svetem Duhu), potem vidimo, da ti zli, demonski duhovi vedno bolj prodirajo v cerkveni prostor. Najbolj nevarno pri tem je, ker bodo zapeljani trdili, da Božji Duh deluje v vseh religijah. Sveti Duh kot tretja oseba Trojstva naj bi bila enaka duhovom hinduizma, šintoizma, afriškim in

indijanskim plemenskim religijam. In da se baje v religijah Mohameda, Budhe, Zaratustre in v mnogih ljudeh razodeva isti Božji duh, ki ga častita judovstvo in krščanstvo.

Da so se taki pogledi udomačili v cerkvenem prostoru, dokazujejo številne skupne konference in „molitvena srečanja“ s pripadniki drugih religij. Sveto pismo vendar jasno svari pred vsako obliko mešanja religij:

„Nikakor! Povedati hočem, da to, kar žrtvujejo, žrtvujejo demonom in ne Bogu. Nočem pa, da bi vi postali družabniki demonov (1.Kor. 10,20). Kakšno je soglasje med Kristusom in Beliárjem? Kaj imata skupnega verujoči in neverujoči? (2. Kor. 6,15).

Po vsem povedanem ni čudno, da so se tudi v *ekleziologiji* (nauk o cerkvi) izgubila jasna biblijska merila. To se kaže predvsem v tem, da se cerkve v mnogih državah komaj še razlikujejo od »sveta«. Bolj ko želi biti cerkev »času primerna« in »svetu odprta«, bolj ji grozi nevarnost, da pozabi lastno besedo, ki jo dolguje ateističnemu in negotovemu svetu. Kdor si pripravi program iz dnevnih parol politikov leve in desne, kaj hitro pozabi prisluhniti popolnoma drugačni Božji besedi. Posebno evangelijska cerkev je danes ogrožena zaradi posvetnosti, združevanja v „svet“. S tem postane sama sebi odvečna, kar dokazujejo visoke številke izstopov v več evropskih državah.

Kar končno zadeva *eshatologijo* (nauk o poslednjih rečeh), je bil ponovni Kristusov prihod iz priznanja vere že dolgo „črtan“ s prižnic in kateder s teologom Rudolfom Bultmannom in njegovimi številnimi učenci.“. Na mesto Kristusovega ponovnega prihoda in vzpostavitve kraljestva miru se je pojavil poskus sanjaškega onemogočanja tega v podobi zemeljskega kraljestva miru, ki naj se ga doseže s človeško močjo (proleptični mesianizem).

Številne akcije in konference na evangelijskem področju (npr. „konciliarni prozes za pravičnost, mir in ohranitev stvarstva“ so prežete s to miselnostjo. Ob tem pa nihče ne opazi, da grešni človek ne more nikoli doseči trajnega miru, pa naj bo vse še tako lepo videti s humanističnega stališča. Kakor sem predstavil na drugih mestih (v mojih knjižicah na teme „Konciliarni prozes“, „New Age“ in „Sanje o enem svetu“) , vodijo take utopije – kljub na prvi pogled dobrim ciljem – naravnost k navideznemu miru antikrista.

Že teh nekaj primerov kaže, da se je cerkev vedno bližje premaknila k svetu (ki ga razumemo kot Bogu sovražen „kozmos“) – da, v nekaterih državah je šla še dlje ko nekateri „svetni“ politiki. Zato nekateri (konzervativni) politiki pričakujejo besedo pomoči evangelijskih cerkva – vsaj ob vprašanju splava, evtanazije in homoseksualnosti – vendar jih puščajo same.

Kako bi lahko bila videti nova reformacija

Za situacijo v času pred reformacijo Martina Luthra, Huldricha Zwinglija und Johannesesa Calvina obstajajo podobnosti. Tudi tedaj je bila cerkev – rimokatoliška cerkev – posvetnjaška. Biblija je bila zaradi papeštva postavljena na stranski tir. Poleg stanu klerikov ni imel nihče dostopa do nje. Svet je prodril v cerkev v obliki razkošja in pompa. Odpustek je bil simbol za ceneno milost in kopičenje denarja. Cerkev in država sta se poistovetili prek cerkvenih knezov in gospodovanja papežev. Tisočletno kraljestvo je prehitelo v obliki katoliške cerkve. Nepravilnosti so bile velikanske in reformacija neizogibna.

Danes pa je – najprej v evangeličanski cerkvi, pa tudi v katoliški – še veliko hujše. Stebri vere so bili popolnoma izvotleni, kakor kažejo gornji primeri. Zagotovo obstajajo v nekaterih krajih še neoporečne skupnosti. Vendar nova situacija, ki se je pojavila, je videti tako, da so se že od 90. let dalje cerkvena vodstva in sinode v mnogih državah odločile za sklepe, ki so v popolnem nasprotju z Božjimi zapovedmi, kot je toleriranje pomora otrok v materinem telesu in podpora homoseksualnih in radikalno feminističnih gibanj.

Kako bi bila lahko videti reformacija? Najprej mora pozivati h kesanju, sprebnoitvi h Gospodu Jezusu Kristusu in njegovim zapovedim. Spomnimo se, kako se je glasila prva izmed 95 tez Martina Luthra: „Ker je rekel naš gospod in učitelj Jezus Kristus: Pokesaj se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo“ (Mt. 4,17), bi on želel, da bi bilo celotno življenje vernika kesanje.“ Reformacija Martina Luthra je bila gibanje kesanja. Začela se je z vrnitvijo k Božji besedi in centralnim sporočilom, ki se skriva v njej, namreč opravičenje samo po milosti.

Tudi danes se mora začeti reformacija s povratkom k Božji besedi in h kesanju, k premisleku o dosedanji poti in z radikalnim spreobrnjenjem. Le tako bi postala cerkev ponovno „*creatura verbi*“, zajem Božje besede v pravem pomenu besede.

Martin Luther je „kesanje“ definiral tako:

„Kesanje ali *metanoia* torej pomeni zazreti se vase in vpogled v lastno nepopolnost, ki zasluži kazen in sprevidi napako. To se pa ne more zgoditi brez spremembe mišljenja in samoljubja.“ (Pismo Staupitzu iz 30. maja 1518; citirano po: Luther Deutsch, hg. v. K. Aland, Bd. 2: Der Reformator, Göttingen 1991, S. 29).

Johannes Calvin piše podobno::

„Beseda kesanje prihaja od Hebrejcev iz „obrnitve“ ali „povratka“, pri Grkih pa iz spremembe mišljenja ali spremembe odločitve; obe izpeljanki sta ustrezni: v bistvu je kesanje sklep, da se odvrnemo od sebe in se obrnemo k Bogu, da odložimo prejšnje mišljenje in si nadenemo novega... kesanje je prava predaja našega življenja Bogu, kot nastane iz pristnega in resnega strahospoštovanja do Boga; po eni strani zavzema umiranje našega mesenega, starega človeka, po drugi pa oživititev v duhu“ (*Institutio Christianae Religiois* III,3,5).

Tudi vodja baptistov iz časa reformacije, Memo Simons, opozarja na nujno potrebo po kesanju:

„Da, dragi gospodje, niti za las nam ne koristi, da se imenujemo kristjane in se hvalimo z Gospodovo krvjo, smrtjo, zaslugami, milostjo in besedo, dokler se ne spreobrnemo od tega brezbožnega, nemoralnega in sramotnega življenja; vse je zaman, da se imenujemo kristjane; da je Kristus umrl; da smo rojeni v času milosti in krščenji, dokler ne hodimo po njegovem ukazu, nasvetu, opominu, volji in zapovedi in nismo poslušni njegovi besedi... Kaj nam pomaga, veliko govoriti o Kristusu in njegovi besedi, ko pa ne verujemo v Kristusa in ne želimo živeti po njegovi besedi! Ponovno pravim, zbudite se in iztrgajte prekleto nevero s svojo nepravičnostjo iz svojih src in začnite s pobožnim in spokorniškim življenjem, kakor uči Sveto pismo; kajti Jezus pravi: 'Če se ne poboljšate, boste tudi vi umrli', Lk. 13, 5“ (*Fundament des Glaubens*, Bielefeld 1996, S. 20 ff.).

V 20. stoletju piše Georg Steinberger v svojem spisu „Kesanje – nebeški dar“ (Grosshöchstetten, 11. Aufl. 1987, S. 7 f. u. 18):

„... priznati in opustiti je biblijska pot ... greh, ki ga storimo, prihaja kot poželenje

iz naših src, in če smo ga storili, se vrne kot breme v našo vest. In če ga nato namenoma prikrijemo, postane temna točka, v katero sovražnik v težkih urah zapiči vzvod dvoma in vse zaniha, tako da naenkrat postavimo svojo izkušnjo odrešenja pod vprašaj ... pokesati se pomeni: obsoditi samega sebe, sebe postaviti na stran kot obsojenega in prostor,

ki sem ga do sedaj zavzemal jaz, dati Križanemu, mu dati najvišje mesto v svojem življenju, kakor mu je Bog dal najvišje mesto na svoji desnici. Naš jaz lahko zamenja le Jaz Križanega. Samo tedaj, ko bo smel Kristus zavzeti mesto tvojega jaza, boš osvobojen lastnega jaza.“

Reformacija mora torej postati gibanje kesanja. In kakor tedaj, se mora tudi danes osredotočiti na „štiri sola“ : *solus Christus, sola scriptura, sola gratia, sola fide* (samo Kristus, samo Sveto pismo, samo po milosti, samo po veri).

„Samo Sveto pismo“ – in sicer brez odzemanja in dodajanja, brez dodatne, vzporedne ali nadrejene tradicije nauka, brez prilagajanja duhu časa, zgodovinsko kritične razlage Biblije, kar prevladuje v današnjem času in ima svoj izvor v razsvetljenstvu. Luther je rekel:

„Božja beseda naj uravnava člene vere in noben drug, tudi angeli ne.“ „Preroke in apostole moramo postaviti za prižnico in sedeti ob njihovih nogah, poslušati, kar povedo, ne reči, kaj morajo slišati.“ „Spisi (Biblija) so Kristusov oltar, na katerih se moramo mi darovati v poslušnosti njemu.“ „Nimam ničesar poleg te knjige. S tem se naj branim in nimam druge tolažbe kakor te knjige iz papirja.“

„Samo Jezus Kristus“ – in sicer Jezus, kakor ga opisuje Biblija, Jezusa, kot večnega Sina Božjega, ki je postal človek in ni nobenega poleg njega, brez svetnikov, brez „matere Božje“ in „kraljice neba“, brez dodatka „Jezus in...“ Ali „Jezus da, ampak tudi...“ Luther je rekel:

„Ničesar ne vem in ne želim vedeti ničesar o Božjih stvareh, ampak samo o svojem gospodu Kristusu, ki naj bo vse, kar zadeva mojo dušo in kar se dogaja med menoj in Bogom.“ „On je vse, prva, srednja in zadnja stopnička na lestvi k nebesom. Kajti z njim moramo začeti, nadaljevati in se prebiti do življenja.“ „Meine, izgubljenega in prekletega človeka je odrešil, pridobil, premagal ves greh, smrt in hudičevo oblast, ne s zlatom in srebrom, ampak s svojo sveto, dragoceno krvjo in s svojim nezaslužnim trpljenjem in smrtjo.“

„Samo milost“ – in to brez najmanjše „pomoči“ z naše strani, brez zasluženih dobrih del, brez katerikoli naporov za samoodrešenje. Luther je rekel:

„Z veliko vnemo sem se trudil, da bi se opravičil z lastnimi deli ... Kristusa nisem mogel videti, ker so me učili, da prejmemo odpusčenje grehov in odrešenje s svojimi deli.“ „Staupitz (Luthrov dušebrižnik v njegovih mladih letih ob njegovih notranjih bojih) me je tolažil s temi besedami: poglej Kristusove rane in kri, prelito zate.“

„Samo z vero“ – in sicer da se zaupno oprimemo tega, kar je Jezus za nas napravil na križu, to prejmemo brez zaslug, brez protiuslug milosti odpuščanja grehov, ki nas opremi v novo življenje v sledenju Kristusu (z iz tega izhajajočimi dobrimi deli!) . Luther je dejal:

„Vera je način, ko ne dobiš razuma, ampak moraš razum opustiti, zapreti oči in preprosto slediti Besedi in to početi skozi življenje do smrti.“ (Luthrovi citati po: G. Buchwald, *D. Martin Luthers Leben und Lehre in Worten aus seinen Werken und Briefen*, Gütersloh 1947).

Ta temeljna spoznanja reformacije so nezmanjšano aktualna. Zato je v novih 95 tetah iz leta 1996, ki se nanašajo na sedanji čas, napisano:

„Samo Jezus Kristus naj bo Gospod, ne drugi gospodje, ne ustanovitelji religij ali ideologi. Samo Božja beseda, ki je napisana v Bibliji, naj velja, ne druge besede, viri razodetij in ideologije. Samo iz milosti in z vero smo odrešeni, ne s tehnikami samoodrešitve, predstavami ponovnega utelešenja in pokvarjenega prizadevanja, da bi preprečili obsežno stanje odrešitve Božjega kraljestva s sanjaškim pričakovanjem svetovnega kraljestva miru, slonečega na človeški moči.“ (Reformation heute, Thesen 52-54).

Bistvene reformatorske želje so bile v 20. stoletju napadene v barmerški Teološki izjavi. Prvi člen se glasi:

„Jezus Kristus, kot nam je izpričan v Svetem pismu, je Božja beseda, ki jo moramo poslušati in ji verjeti v življenju in smrti. Zavračamo krivi nauk, kakor bi morala in bi lahko storila tudi cerkev, kadar so izvor njenega oznanjevanja zunaj in poleg Božje besede tudi drugi dogodki in moči, sile in resnice priznani kot Božja razodetja.

Reformacija pravi: Vrnitev k biblijsko reformatorskim osnovam. Kako se to lahko uresniči v praksi, bi rad opisal s pomočjo nekaj primerov.

Na prvem mestu mora biti kesanje in edinstvo verujočih. Kje naj reformacija začne, če ne pri nas samih, v lastnih srcih? Potrebujemo „reformacijo src“. Zato se očistimo z Jezusovo krvjo! Prisluhnimo njegovi besedi! Išimo ga v molitvi! Poiščimo verne brate in sestre v skupnosti! Prisluhnimo njegovim zapovedim!

Žal je Kristusovo telo zelo raztrgano. Potrebno je, da verni stopijo skupaj v bistvenem, namreč v spoznanju Jezusa Kristusa kot živega Gospoda in odrešenika. Takrat, samo takrat bomo lahko priče za neverne zunaj in v cerkvi.

Ne želimo se prepirati okoli obrobnih stvari, ampak biti v bistvenem eno – seveda ne za vsako ceno, ampak v Kristusovi resnici. In k temu še merilo: skupna baza je Sveto pismo.

Ravno zato, ker je merilo Sveto pismo, ga želi kritika Biblije dati pod vprašaj. Potrebno je Bibliji zvesto poučevanje. Bibliji zveste izobraževalne ustanove in visoke šole naj bodo končno priznane in podpirane.

Tam, kjer Biblijo ponovno vzamejo resno, lahko pride do *prenove* teologije, cerkve in končno družbe. Tu sledi vera v Jezusa Kristusa kot pravega Boga in pravega človeka. Zgodi se vera v Božjo moč: da On lahko naredi čudeže in razodetja, o katerih poroča Biblija. Povrne se zaupanje v zveličanje, ki se zgodi le iz nadomestne Kristusove žrtve, iz njegovega križanja in vstajenja. Samo Jezus Kristus je „pot, resnica in življenje“ (Jn. 14,6). In iz tega sledi pričakovanje njegove vrnitve v moči in veličastju.

Prenovo cerkve lahko podari samo Bog, z delovanjem Svetega Duha, ki pa se mora širiti s katedrov in prižnic – pa tudi od spodaj, od vsakega posameznega vernika, ki je Jezusova priča v tem svetu. Vsakdo je poklican, da prinaša moč evangelija, ki spreminja, v od Boga oddaljeni svet in cerkve. Prenova teologije, cerkve in družbe lahko traja eno ali dve generaciji, ob predpostavki, da Bog podari še čas milosti, ampak moramo si upati poskusiti.

Nadalje, potrebno je ponovno uvesti cerkveno disciplino. Ta je danes odpravljena. Krivi učitelji in tisti, ki javno živijo nemoralno, bi morali biti iz skupnosti izključeni, kajti „malo kvasa prekvasi vse testo“ (1. Kor. 5,6). To velja posebno takrat, kadar gre za poglavarje cerkvenih svetov, predsednike cerkva ali škofo. Vendar pa: kdo ima v takem primeru avtoriteto in moč, da to udejani? Ali ni že prepozno? To so resna vprašanja v enem najresnejših položajev.

In končno naj velja, da se upremo duhu časa, kakor na primer „blagoslovitve“ homoseksualcev. Bodimo „sol in luč“ v svetu, (Mt. 5,13 ff.) – in ne olje v gonilu, ki popusti vsakemu trendu.

Zakaj je danes reformacija težka

Vprašati se moramo, ali ni reformacija danes težja kakor v Luthrovem času, če ni celo postala nemogoča. Za to trditev imamo tri razloge:

Prvič: cerkvene vodilne in cerkvene ali državne izobraževalne ustanove zasejajo in si jih podrejšajo liberalne sile moči. Zgrajen je bil kartel moči, ki drugače

misleče vedno bolj izključuje. Iz neomarksizma prežete študentske revolucije nastali feministični in homoseksualni lobi si je utrl dostop do odločujočih združenj. Kot v gibanju ukleščenem v klešče so verniki zatirani od zgoraj (cerkvena in spodaj (levi in navidezno liberalne iniciative baze. Trenutno ni videti spremembe teh razmer.

K temu – drugič – dodajmo, da duh časa vedno močnejše veje v obraz veri zvestim kristjanom. Trend v naši družbi je Kristusu in kristjanom sovražen. To nas ne sme začuditi, saj smo glede na izjave Biblije vedno bližje situaciji poslednjega časa odpada od vere in brezbožnosti (*anomia*; Mt. 24,12; 2. Tes. 2,10). Božje zapovedi, njegovo voljo in njegovo ljubezen teptajo pod nogami. Spričo te situacije naj zakličemo z Reinhold Schneiderjem: „Samo molilcem še lahko uspe, da zadrži meč od svojih glav in vodilne sile tega sveta pridobijo s posvečenim življenjem.“

Če smo vstopili v poslednji čas, se zastavlja tretje vprašanje, ali damo kot Kristusova skupnost še kaj na njegove obljube. Ali pa nismo več kot veri in Bibliji zvesti kristjani mala čreda, za katero pravi Jezus: „Ne boj se, mala čreda! Kajti vaš oče je sklenil, da vam da kraljestvo.“ (Lk. 12,32)?

Je torej reformacija v večjem obsegu danes še možna – ali pa se ne more zgoditi v malem obsegu: v našem srcu, v naših skupinah in krogih, v posameznih skupnostih, morda ne v lastni cerkvi? Lahko prosimo Gospoda, da nam pošlje milost, vendar ne smemo ostati razočarani, če bo izostal velik prelom.

Živimo v poslednjem času. Odpad od vere mnogih posameznikov se je strnil v odpad cerkva od vere. „Babilonska vlačuga je posvetna cerkev“, je pisal v 19. stoletju profesor teologije Carl August Auberlen glede na Razodetje 17 (Der Prophet Daniel und die Offenbarung Johannes, Basel 1857, S. 314). In Friedrich Mayer doda k tej točki: „Ob tem ne smemo misliti samo na Rim, ampak brez dvoma na vsako krivo cerkveno institucijo na zemlji, na vsako nepristno, svetu prilagojeno „krščanstvo“, ki se postopoma plazi v najmanjše skupnosti. Vsi ti, cerkve, konfesije, sekte, svobodne cerkve, skupnosti, niti ena sama ni izvzeta, so postale mali babilon, polne zmot in so strašno padle od svojega prvega duha.“ (Der Tag des Herrn, Stuttgart 1957, S. 419).

Čeprav se sam ne pridružujem zadnjemu stavku zaradi njegove radikalnosti (po mojem situacija še ni tako slaba v vseh skupnostih), pa vendar vsebuje pravo jedro: namreč, da nobeni krščanski grupaciji ne bo prizaneseno, kar zadeva babilonskega duha. Nobena skupnost ne bo mogla reči: „Vi ste Babilon – mi pa ne!“ Ne, „Babilon“ gre po sredi skupnosti, včasih celo po sredi naših src!

Kajti – tako dobro definira francoski učitelj Biblije René Pache – babilonska

vlačuga ne predstavlja določene skupine odpadlih ljudi, ampak vse napačne religije sveta. Dala je mnogo lažnih kristjanov pri katolikih, prav tako pri protestantih, pravoslavni in še kje. Duhovno prešustvo naredijo vsi, ki svoje srce delijo med Bogom in svetom, Jak. 4,4; ki ob močni dogmi zavračajo spreobrnitev; ki se odvrčajo od vere v Biblijo, s tem ko zanikajo božanskost Jezusa Kristusa in odrešenijsko moč njegove krvi; vsi, ki preganjajo drugače verujoče ... ‚velika vlačuga‘ je odpadla cerkev, ki se hvali, da je last Jezusa Kristusa in se vlačuga s svetom.“ Je „prisposoda posvetne religije... posvetni sistem duhovne zmote, hinavskega poželenja in cerkvene korupcije v vsej svoji odurnosti“ (Die Wiederkunft Jesu Christi, Wuppertal, 11. nakl. 1987, S. 168. 176f.)

Ta cerkev poslednjega časa se bo pokazala v vsej svoji pokvarjenosti šele v antikristovem času stiske. Svojo senco pa že meče pred časom. Poleg že omenjenih znamenj in pod njimi pa se mi zdi posebno pomembno naslednje:

Babilonska cerkev poslednjega časa

- se poistoveti s svetom in zamenjuje Božjega Duha z duhom časa (Raz. 17,2; 18,3);
- izvaja »vlačuganje«, kar pomeni: postavlja poganske malike enakovredno z Bogom Biblije in meša religije in ideologije (Raz. 17,2.5.15; primerjaj Oz. 1,2; 3,1);
- stremi za denarjem in močjo (Raz. 17,4.18; 18,7.9-19);
- je na zunaj mogočna, vendar znotraj mrtva (primerjaj Raz. 3,1);
- spravlja resnične vernike v stisko (Raz. 17,6);
- z lažnimi znamenji in čudeži preusmerja stran od rešilnih Jezusovih ran (primerjaj Mt. 24,24; 2.Tes. 2,9; Raz. 13,13);
- pripravlja pot antikristu, ki jo bo najprej zlorabil zaradi slepote in končno zavrgel (Raz. 17,3.16).

Nasprotno pa skupnost-nevesta:

- sestoji iz vernikov vseh denominacij, ki Boga resnično poznajo (1. Sam. 16,7; Jn. 17,20-26);
- čaka na Jezusov ponovni prihod (Mt. 24 f.; 2. Petr. 3,11 ff.);
- se ne prilagaja duhu časa, ampak je sol in luč zemlje (Mt. 5,13 ff.; Rim. 12,1; 1. Jn. 2,15-17);
- gre skozi zemeljska poniževanja, zaničevanja in preganjanja k nebeškemu veličastvu (Mt. 10,9 f.; 24,9-13; 2. Tim. 3,12);
- izkazuje Jezusu kot edinemu Gospodu in Odrešeniku zvestobo in zavrača vsako religiozno mešanje (Jn. 14,6; Apd. 4,12);
- ne podlega lažnim znamenjem in čudežem, ampak se orientira samo po besedi iz Svetega pisma (Jer. 23,28; 2. Tim. 3,14-17);
- pripravlja pot Kristusu s tem, ko mnoge kliče v hojo za njim (Mt. 24,14).

Zavedati se moramo, da je podrejanje zajelo tudi vedno več svobodnih cerkva. Babilon prodira – kot že rečeno – skozi konfesije, cerkve, skupnosti, skupine in celo skozi lastno srce. Morali bi preveriti sebe in naše skupnosti in odstraniti kvas babilonske prevare, dokler je še mogoče.

Tolaži nas obljuba, ki jo je dal Gospod apostolu Petru kot prvemu, ki je priznal, da je Jezus Božji sin: „Ti si Peter in na tej skali bom gradil svojo cerkev in pek-lenska vrata je ne bodo premagala.“ (Mt. 16,18). Celo če postaja cerkev kot insti-tucija vedno bolj posvetna in proticerkvena, ostaja Jezusova skupnost kot skup-nost vernih živa – dokler ne pride Gospod v veličastju in jo vzame k sebi. In vsak dan smemo prositi: Pridi kmalu, Gospod Jezus!

Na tem mestu moramo žal opozoriti, da se duh časa ne ustavi niti pred evange-lijskimi (konzervativnimi) kristjani. V svoji neprijetni knjigi „Kadar postane sol brez moči. Evangelijski kristjani v obdobju srbečih ušes“ (Bielefeld 1996) opo-zarja ameriški avtor John Mac Arthur na to, da je v veliko evangelijskih krogov vdrla posvetnost. Mac Arthur svari pred „pragmatizmom“, ki sprašuje po tem, kar poslušalci „dobro sprejmejo“, po čemer jih „ušesa srbijo“, pri tem pa Božjo besedo po svoje zavijejo ali jo preslišijo.

Že pred približno 200 leti je znan danski filozof Søren Kierkegaard potožil: „O Luther, ti si imel 95 tez: Strašno! In po globokem razmisleku: več tez, manj strašno. Zadeva je veliko bolj grozna: obstaja samo ena teza – krščanstva nove zaveze sploh ni tukaj.“ (Christenspiegel, Ausgabe Wuppertal 1979, S. 68). Takrat je bila posvetnost cerkve predvsem v tem, da so bili zadovoljni s pravoverno nedeljsko pobožnostjo, ki ni imela nobenega učinka na vsakodnevno življenje kristjanov. Kierkegaard je to imenoval „Izroditev protestantizma“: „posvetnost brez duha“.

Danes se o osnovnih biblijskih resnicah kot so „greh“, „kesanje“, „križ“ in „večna poguba“ – tudi v različnih evangelijskih skupnostih pridiga vse manj – in nihče se nič ne zmeni za to. Namesto tega pa se pojavlja vse pogosteje „zabavni evangelij in evangelij prosperitete“, ki nobenega ne razžalosti, ampak tudi nobe-nega ne zdrami glede apokaliptičnih groženj. Nasprotno pa nas Jezus poziva: „Bedite, kajti ne veste, na kateri dan pride Gospod!“ (Mt. 24,42). Vsak kristjan mora paziti, da ga ne potegne v vrtnec enotnosti duha časa in odpada od vere. Hudič nas želi uspavati, toda z Božjo pomočjo se mu lahko upremo. (1. Ptr. 5,8 f.; Ef. 6,10 ff.).

Poslednji čas je. Vseeno pa smo – prosto po Martin Luthru – poklicani, da zasa-dimo jablano, čeprav bi bilo jutri konec sveta – in temu se reče: delati, dokler je

dan. Sveto pismo nam kaže, da celo v zadnjem trenutku –sredi sodb poslednjega časa in vzpenjanja antikristove moči – odzvanja povabilo za spreobrnitev – in kako glasneje bi morale odzvanjati danes to povabilo:

„Nato sem videl drugega angela, ki je letel po sredi neba in je imel večni evangelij, da ga oznani prebivalcem zemlje in vsakemu narodu, rodu, jeziku in ljudstvu. Z močnim glasom je rekel: „Bojte se Boga in izkažite mu čast, kajti prišla je ura njegove sodbe. Molite njega, ki je naredil nebo in zemljo, morje in izvirke vodá!“ (Raz. 14,6-7)

Kako se lahko verniki obnašajo v tej situaciji

Za nas velja, naj še naprej verujemo, ljubimo in upamo. In velja, da še naprej molimo: za spreobrnjenje v cerkvi in družbi, za one, ki nosijo javno odgovornost, za preizkušane skupnosti in posameznike. Ne drži, da pri Bogu nikoli ni „prepozno“. Ampak mi kot ljudje ne moremo vedeti, kdaj je ta „prepozno“ dosežen.

Nastopiti ali izstopiti? – To vprašanje si zastavlja mnogo kristjanov. Vendar ni pavšalnega odgovora. Odvisen je od osebnega vodstva posameznika po Gospodu in od situacije same. Vsekakor pa ne sme nihče, ki stoji pred tem vprašanjem, spregledati splošne situacije v cerkvi, celo če je v njegovi skupnosti dober, veren duhovnik. Zagotovo ne smemo takih duhovnikov pustiti na cedilu. Po drugi strani pa je meja dosežena, kadar cerkev kot utelešenje celote sprejema zakone in jih ima za zavezujoče, kadar so ti v nasprotju z Božjo besedo. Tako se lahko to zgodi pri točki „homoseksualnost“ ali „fundamentalizem“ (in se je medtem že razširilo). Vsiljuje se vprašanje: od katere točke sem deležen tujih grehov?

Spomnim se na 2. Kor 6,14-18, kjer piše:

„¹⁴ Ne dajte se vpregati v jarem z neverniki. Kaj imata namreč skupnega pravičnost in nepostavnost? Kakšno občestvo ima luč s temo? ¹⁵ Kakšno je soglasje med Kristusom in Beliárjem? Kaj imata skupnega verujoči in neverujoči? ¹⁶ V čem se Božje svetišče strinja z maliki? Mi smo namreč svetišče živega Boga, kakor je rekel Bog: *Prebival bom med njimi in med njimi bom hodil; jaz bom njihov Bog in oni bodo moje ljudstvo.* ¹⁷ Zato *pojdit iz njihove srede in se ločite, govori Gospod, in nečistega se ne dotikajte; in jaz vas bom sprejel* ¹⁸ in *vam bom Oče in vi boste moji sinovi in hčere, govori Gospod, vladar vsega.*«

In Raz. 18,4 -5, mesto, ki se nanaša na „vlačugo“ poslednjega časa, „veliki Babilon“, se glasi:

„Nato sem z neba zaslišal drug glas, ki je rekel: Pojdi iz njega, ljudstvo moje, da ne boš soudeleženo pri njegovih grehih in da te ne prizadenejo njegove nadloge! **5** Zakaj njegovi grehi so se nagrmadili do neba in Bog se je spomnil njegovih krivic.“

Kot rečeno, postavlja se vprašanje: na kateri točki sem udeležen pri tujih grehih, če so ti danes odobravani? Naj nam bo jasno: vsak človek je grešnik po svoji naravi. Ne smemo reči, ta ali on greh je hujši. Vendar novost je, nova zadeva, če se v državi in cerkvi v današnjem svetu obravnava greh, ki ga Sveto pismo vedno znova imenuje gnusoba, namreč prakticirano homoseksualnost, kot enakopravna, celo „Bogu po volji“ oblika spolnosti. Ponovno bi poudaril: prizadetim želimo dušebrižniško pomagati. Radi bi jim izkazali vso ljubezen kakor cerkev in skupnost, ljubezen Jezusa Kristusa. Toda ne moremo blagosloviti nečesa, kar Bog zavrača – in ne moremo se strinjati s takim „blagoslovom“.

V Svetem pismu najdemo neštete primere kesanja, zaradi radikalne obrnitve ljudi k Bogu. Na koncu bi rad omenil dva primera. *Kralj David* se je osebno pokesal zaradi lastnega prestopka. Prešuštvoval je z Batšebo, ženo Hetejca Urijaja in njega izročil v smrt. Bog je poslal preroka Natana, da bi prebudil njegovo vest in Davida pozval h kesanju. In David se je pripognil pred Bogom. V 2. Sam.12 bremo o tem:

„Natan je govoril Davidu: ... Zakaj si zaničeval GOSPODOVO besedo, da si storil, kar je hudo v njegovih očeh? Z mečem si pobil Hetejca Urijaja in vzel njegovo ženo sebi za ženo, njega pa si ubil z mečem Amónceva. **10** Zato se zdaj meč nikoli ne bo umaknil od tvoje hiše, ker si me zaničeval in vzel ženo Hetejca Urijaja, da bi bila tvoja žena. **11** Tako govori GOSPOD: Glej, iz tvoje hiše bom spravil nesrečo nadte. Pred tvojimi očmi bom vzel tvoje žene in jih dal tvojemu bližnjemu, in legel bo s tvojimi ženami pred očmi tega sonca. **12** Ti si sicer to storil na skrivaj, jaz pa bom to storil pred vsem Izraelom in pred soncem.«

13 David je rekel Natánu: »Grešil sem proti GOSPODU.« Natán je rekel Davidu: »GOSPOD ti je tudi odpustil greh – ne boš umrl. **14** Toda ker si s tem dejanjem pohujšal GOSPODOVE sovražnike, ti bo umrl sin, ki se ti bo rodil.« **15** In Natán je odšel v svojo hišo. GOSPOD pa je udaril otroka, ki ga je Urijajevega žena rodila Davidu, da je zbolel“ (2. Sam. 12,9-15).

David molitev kesanje v tej situaciji doseže vrh v kriku: „*Bog, bodi milosten meni, grešniku!*“ To je prisposoda za vse generacije. Luther je označil Psalm 51, v katerem je to napisano, kot „četrty psalm kesanja“:

„Izkaži mi milost, o Bog, po svoji dobroti, po obilnosti svojega usmiljenja izbriši moje pregrehe! **4** Popolnoma me operi moje krivde, mojega greha me očisti!

5 Zakaj svoje pregrehe priznavam, moj greh je vedno pred mano (Ps. 51,3 -5.).

Kralj *Jošija* je opravil skupinsko kesanje za ves narod. Njegov oče je bil brezbožni kralj Amon, njegova mati Jedida („ljubljená“), ki je Jošijo vzgojila v Božjem strahu. Jošijev ded je bil Manase, ki je podobno ko Ahab prinesel v Judejo poganstvo. (2. Kr. 21,2-9). V osmem letu svojega vladanja (s 16 leti) je začel Jošija iskati Boga svojega prednika Davida. V dvanajstem letu svoje vladavine (z 20 leti) je začel Judejo, Jeruzalem in področja nekdanjega severnega kraljestva čistiti od malikovanja. V osemnajstem letu svoje vladavine (s 26 leti) je pooblastil Šefana in druge, naj poskrbijo za obnovo templja. Ob tej priložnosti je veliki duhovnik Hilkija Šafanu predal knjigo Gospodove postave (verjetno 5. Mojzesovo knjigo), ki je bila dolgo pogrešana in se je našla pri prenovi templja. Šafan je knjigo preučil, obvestil kralja in mu bral iz nje. Jošija je reagiral na vsebino knjige tako, da je raztrgal svojo obleko kot znamenje žalosti in obupa nad situacijo v deželi.

„... Kralj je poslal sle in pri njem so se zbrali vsi Judovi in jeruzalemski starešine. **2** Potem je šel v GOSPODOVO hišo in z njim vsi Judovi možje in vsi jeruzalemski prebivalci, duhovniki in preroki ter vse ljudstvo od najmanjšega do največjega. Prebral je vpičo njih vse besede knjige zaveze, ki se je našla v GOSPODOVI hiši. **3** Nato je kralj stopil k stebri in sklenil zavezo pred GOSPODOM, da bi hodili za GOSPODOM in se držali njegovih zapovedi, pričevanj in zakonov z vsem srcem in z vso dušo, da bi uresničevali besede zaveze, ki so zapisane v tej knjigi. In vse ljudstvo je privolilo v zavezo.

4 Potem je kralj ukazal velikemu duhovniku Hilkijaju, drugim duhovnikom in čuvajem na pragu, naj spravijo iz GOSPODOVEGA templja vso opremo, narejeno za Báala, Ašero in vso nebesno vojsko. Sežgal jo je zunaj Jeruzalema na Cedronskih poljanah in njen pepel odnesel v Betel. **5** Odpravil je svečenike, ki so jih postavili Judovi kralji, da so zažigali kadilo na višinah po Judovih mestih in v okolici Jeruzalema; pa tudi tiste, ki so zažigali kadilo Báalu, soncu in mesecu, ozvezdjem in vsej nebesni vojski. **6** Tudi Ašero je spravil iz GOSPODOVE hiše, ven iz Jeruzalema k potoku Cedronu in jo v potoku Cedronu sežgal in zmlél v prah, njen prah pa raztresel po grobeh preprostega ljudstva. **7** Podrl je tudi stanovanja obrednih vlačugarjev, ki so bila ob GOSPODOVI hiši in kjer so ženske tkale ogrinjala za Ašero.

Vrh tega je Jošija iztrebil zarotovalce mrtvih in vedeževalce, hišne bogove in malike, vse gnusobe, ki jih je bilo mogoče videti v Judovi deželi in v Jeruzalemu, da bi tako izpolnil besede postave, zapisane v knjigi, ki jo je duhovnik Hilkijá našel v GOSPODOVI hiši. **25** Pred njim ni bilo kralja, ki bi mu bil enak in bi se bil vrnil h GOSPODU z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo, v celem zvest

Mojzesovi postavi; tudi za njim ni vstal nobeden, ki bi mu bil enak (2. Kr. 23,1-7.24-25).

Jošija je iskal Boga. Našel je Biblijo v obliki Mojzesove knjige Postave (Toro). Prestrašil se je zaradi jeze svetega Boga. Ljudstvu je zaukazal poslušnost stari Zavezi. Očistil je tempelj, mesto in Božjo deželo poganstva. Spreobrn timer se je iz vsega srca in se pokesal. In kaj počnemo mi? Zagotovo si ne želimo teokracije (politične Božje vladavine). Nismo Božje ljudstvo, kot je bil Izrael v obdobju stare zaveze. **Kar pa je realistično in zaželeno, je spreobrn timerje, ki se naj začne pri posamezniku in cerkvah in odseva na državo in družbo.** K temu spreobrn timerju, k „reformaciji srca“, pa bi lahko pripomogla prostovoljna zadolžitev posameznika. S tem sklepam „**Reformacijsko izjavo v Luthrovem letu**“ (ki pa ne sme biti omejena le na to leto):

„Prisvajam si vsebino novih 95 tez. Z Božjo milostjo in z Božjo pomočjo se zavezujem, da bom ostal zvest Gospodu in Rešitelju Jezusu Kristusu, da se bom uprl duhu časa in, če je možno, čimveč ljudi povabil v hojo za Jezusom Kristusom. To med drugim pomeni,

- da bom ostal z branjem Biblije in molitvijo v povezavi z Bogom in se mu pustil obdarovati z ohrabritvijo in korekturo;
- da bom Biblijo jemal resno v njenih etičnih in duhu časa nasprotujočih izjavah in po tem poskušal živeti;
- da bom resno vzel svojo nalogo kot kristjan, vse izjave o nauku in življenju moje skupnosti in cerkve pa preveril na osnovi Biblije kot merila;
- da ne bom molčal v primeru nebiblijskega razvoja;
- da ne bom podpiral protievangelijskih akcij, naj izhajajo od kogarkoli, niti idejno ne finančno;
- da se bom postavil na stran sodelavcev moje cerkve, ki imajo zaradi Bibliji zveste drže in prebujenega pridiganja težave z vodstvom njihovih cerkva;
- da se bom sam zavzemal za misijonarsko zgradbo in sodeloval pri delih in skupnostih, zvetih Bibliji – naj mi Bog pomaga.“ Amen.

Premagati samouničenja krščanstva

*Iz predavanja prof. dr. dr. Georga Huntemanna
na kongresu „Reformacija danes“*

Samouničenje krščanstva se začne z neposlušnostjo Božji besedi. Pomemben cerkveni mož je pisal nedolgo tega v vsej odkritosti o pomenu Biblije v evangelijsko cerkvenem krščanstvu danes: „Iz knjige z razodetim naukom je nastala knjižnica človeških spisov z izjavami, ki so vezane na čas, se spreminjajo in si nasprotujejo.“ Biblija naj bi bila za razmišljajoče in zrele kristjane ravno vezana na čas in protislovna. Sprašujem se, zakaj potem sploh še leži na oltarju? Zakaj se potem še sklicujemo nanjo?

Zelo pomemben in aktualen mož cerkve, visoko cenjen, po imenu Günter Kegel, meni, da bi treba načelo Pisma, po katerem se cerkev v vsem, kar uči, sklicuje na Biblijo, ukiniti. Meni, da bi s tem odpadla prisila, da posežemo po maškaradi razlaganja. Tudi sredine Pisma, iz katere se lahko razlagajo drugi manj pomembni deli Biblije, naj v osnovi ne bi bilo (česarvno vsi cerkveni ljudje in teologi govorijo o tem).

In zdaj prihaja to najbolj šokantno: če bi izhajali iz nezmotljivosti Biblije, tako sklepa ta renski teolog, *potem bi bilo celotno akademsko teološtvo ena sama tolpa krivih učiteljev*“. In če želimo danes posledično na osnovi izjav Biblije in spoznanja izvajati učno disciplino, potem bi bilo to početje „sodna obsodba nad

velikim delom nemških profesorjev teologije.“ To pravi v cerkvenih krogih visoko cenjen teolog. Ponavljam, tega nisem rekel jaz, ampak mož cerkve.

Če strnemo, potem živi torej neka „tolpa“ teologov zunaj legalnosti, ki velja v državni cerkvi, nasprotuje vsebinam Biblije in obvezujočim cerkvenim spoznanjem in bi se jih moralo pravzaprav po pravici z disciplinskim postopkom izključiti iz službe. Vendar se to ne zgodi. Veliko jih je že, kaj nam torej preostane? Kdo se želi zoperstaviti trditvi, da krščanstvu v evangeličanskih državnih cerkvah grozi samouničenje? Bi bilo potem nemogoče govoriti o izdaji krščanstva, celo o izdajalski religiji? Je v cerkvi vse mogoče? Se lahko vse veruje, pridiga, prizna in tudi naredi? Mar ni več meja?

Zdaj pa se moramo poglobiti, ne moremo samo kritizirati. Kateri temelj evangelijskega krščanstva je tu brutalno zrušen? Neka reformatorska temeljna zadeva je neizpodbitna: da krščanski ljudje ne smejo priznati nobene druge avtoritete, naj bo papež ali koncil, ki se postavlja nad Božjo besedo. Saj je šlo ravno za to povezavo vesti glede na Božjo besedo, ki jo je Luther izrekel pred parlamentom v Wormsu 18. aprila 1521. Šlo je vendar za to, da niti papeži ali koncili ali sinode ali prošti ali škofi ali profesorji teologije ali cerkveni sveti ali deželni cerkveni sveti ali državni superintendenti ali superintendenti ne morejo določiti, kako se Božja beseda razlaga. Smernic za ravnanje z biblijsko resnico ne more postaviti nobena institucija ali urad. To je temelj reformacije.

In sedaj sprašujem glede na to, kar so navedli Lothar Gassmann in drugi: kje ostajajo tisti leta 1934 oblikovani stavki Barma proti NS-ideologiji, v katerih piše: „Zavračamo krivi nauk, kakor bi mogla in morala cerkev kot vir svojega oznanjevanja priznati poleg te Božje besede še druge dogodke in moči, oblasti in resnice kot Božje razodetje. Zavračamo krivi nauk, ko da bi smela cerkev obliko svojega oznanila in njene ureditve prepustiti po mili volji političnega prepričanja in svetovnega nazora, ki trenutno vlada. In zavračamo krivi nauk, ko da bi lahko in smela cerkev imeti zunaj te službe posebne voditelje s poblastili vodenja.“

Pravzaprav je že vse rečeno, kar je bilo rečeno. In kaj manjka? **Manjka nam glede na naraščajočo samouničevanje in razkristjanjevanje v Nemčiji in Evropi odporniško gibanje.** Mi se upiramo, da, mi tukaj že. Mi se upiramo, sicer ne bi prišli semkaj. Vendar, veliko jih je, ki se imenujejo evangeličanske in se imajo za zelo pobožne, ampak se ne uprejo. Njim na splošno pa posvečam posebno pozornost.

Zgodovina cerkve je zgodovina konfrontacije z uporom sveta in odpadom od resnice v cerkvi. Mojzes se je bojeval proti svojemu narodu in za svoj narod. Ni se bojeval le proti faraonu za izhod iz Egipta, ampak je razbil tudi zlato tele, ki se

ga je trdovratno ljudstvo dotikalo kot vidnega malika, ga molilo in mu hotelo darovati. Preroki v Izraelu se niso borili z samoizbranimi, ampak razodetimi besedami v čast Bogu in njegovi pravičnosti. Preroki so zagrozili s sodbo in kaznovanjem, s katero se naj bi zlomil predvsem grešni ponos, tudi grešni ponos tako imenovanih pobožnih, ki se niso borili. Preroki niso pomočniki za izpolnitev religioznosti, za religioznost, ki stremi po miru. Ne prodajajo sanj in iluzij, ampak se borijo proti religioznosti, ki želi, da bi šla Božja beseda v pozabo. In v novi zavezi vidimo Jezusa v boju proti farizejski in duhovniški pobožnosti. Razkrinkal je hinavščino farizejev in z oblastjo očistil tempelj.

Postavimo to pobožnim, ki se ne želijo bojevati, pred oči in ušesa: Jezus je javno priznal, da ni prišel, da bi prinesel mir, ampak boj in meč. In da se bo zaradi njega vnel boj med lažjo in resnico znotraj družin (prim. Mt. 10,34). In apostol Pavel to ve in je izkusil, da se dobra novica o Jezusu Kristusu ne oznanja brez boja. Govori o „dobrem boju vere“ (1. Tim. 6,12). In Pavel tudi ve, da se konec koncem ne bojuje z mesom in krvjo, ampak z zadnjo posledico, s zlom samim. In skupnost prosi, naj mu stoji v tem boju, ki mu je bil odrejen, ob strani. V Janezovem evangeliju beremo, da luč sveti v temi, vendar je tema ne more premagati (Jn. 1,4...). Ta od modernih teologov zanikana polarnost nebes in pekla, luči in svetlobe, milosti in sodbe, je značilnost biblijske vere od Mojzesa do Jezusa in Pavla. In iz te polarnosti nastaja vedno znova boj, dokler obstaja svet.

In sedaj bi rad priznal iz globine svojega srca: **Evangelisti ali duhovniki, ki v cerkvi, na misijonskem polju ali v molitveni dvorani zbranim prodajajo Boga kot „božička sveta“, kot neko „idilo“, in Jezusa kot „metafizičnega veliko-nočnega zajčka“, so zgrešili krščansko resnico.** Vedno nasmejani evangelijski zvezdniki, ki delajo iz neke vrste religioznosti po potrebi iz Boga steno za projiciranje vse več človeških potreb po egoistični samouresničitvi, soočenju s samouničenjem krščanstva pa se načeloma izogibajo, ker želijo dajati potuho svojemu religioznemu občinstvu, ne govorijo samo mimo krščanstva – zaobidejo resnico o križu in bolečino ponovnega rojstva. Sploh ne morejo zmagovati.

Zakaj ne morejo zmagovati? Ker niso ranjeni. Le kdor je zaradi samouničevanja krščanstva znotraj globoko ranjen, lahko še zmaga in bo zmagoval. Elektronsko ojačani „sunnyboysi“ med evangelijskimi kristjani bi si morali iz Luthrovih 95 tez zapomniti posebno tole: „Naj izginejo vsi preroki, ki pravijo Kristusovi skupnosti ‘Mir, mir,’ a miru ni. Dobro pa se naj godi prerokom, ki vsej Kristusovi skupnosti pravijo ‘križ, križ, in vendar ni križ’. Kristjane je treba opomniti, naj sledijo svoji glavi Kristusu skozi križ, smrt in pekel, naj si prizadevajo in se bolj zanašajo na to, da po veliki stiski vstopijo v nebeško kraljestvo, kakor pa v brezskrbni nesmisel, da vlada mir“ (teza 92 do 95). Gre za

pričevanje in ne za to, da bi z „gladkimi stališči“, kakor je to izrazil nekoč kritik krščanstva, želeli postati „everybodys darling“ (vsakomur dragi).

Kaj pomeni to soočenje konkretno, praktično v smislu nove Zaveze in reformacije? **Najprej ni smiselno govoriti o zrelih kristjanih, dokler ni zrele skupnosti, ki sama izbira pastore in jih tudi odstavi in svoja bogoslužja in njih uređitev določa znotraj skupnosti (brez posredovanja centralne oblasti cerkvenih uradnikov).** Luther je želel v osnovi samostojne skupnosti, ki sama izbira svoje pastore in nauk preveri. In kalvinisti so to praželjo razvijali dalje in jo uresničili. Še enkrat se lahko spomnimo, kaj je sklenila reformirana cerkev, razsejana v Nemčiji in Vzhodni Friziji na sinodi o izpovedi vere v Emdnu oktobra 1571:

„Nobena skupnost si ne sme vzeti primata ali vladavine samo zase, noben pridigar nad drugimi pridigarji, noben starešina nad drugimi starešinami, noben diakon nad diakoni. Vsakdo se mora skrbno varovati pred tako aroganco in poskusom, da bi si prisvojil regiment.“ In v prvem členu se glasi v členu, odstavek 16: „Služabnika besede naj preverijo tisti, ki so ga izvolili. Če odobrijo njegov nauk in življenje, ga bodo potrdili s svečano molitvijo in polaganjem rok v njegovo službo.“

Toda od te resničnosti smo zelo oddaljeni. Evangeličanske državne cerkve v Nemčiji so bolj ali manj državne cerkve, vodene od zgoraj, v katerih nimajo odločilne besede skupnosti, ampak višji uradniki. Spomnimo se, kako tragične izkušnje je prestala evangeličanska cerkev pod nacionalsocializmom, kakor tudi pod realnim socializmom s temi tipi hierarhije. Nasproti oblastem so se zaradi ohranitve celote bolj ko ne izkazale kot strukture nemoči. In zame je žalosten simbol, če cerkveni vodja nosi križ na prsih, namesto da bi ga nosil na hrbtu.

Zmaga nad samouničenjem se konkretno glasi takole: zahtevati koncentracijo iz izvora evangelija; ta sistem, državnocerkveni sistem, v katerem danes živimo, pa se mora zlomiti pod motom: „vsa oblast skupnostim“. V skupnostih in samo tu se koncentrira Kristusovo telo kot skupnost bratov in sester. Tu se borimo za svobodo, da si resnica utira pot. Vendar s tem bojem za zmago nad samouničenjem seveda ni narejenega še nič. To bi bil le boj proti strukturam. Gre za nekaj drugega, za nekaj bistvenega.

Niti Jezus niti prva skupnost nista mislila, verjela ali trdila, da je obstoječi svet tako ustvarjen, da bi si prizadeval za mir, pravičnost in ohranitev narave. Lahko se izrazimo še ostreje in v popolnem soglasju s pismi nove Zaveze trdimo, da Jezus in prva skupnost nista verjela v smisel življenja na tem svetu. Izpolnitev smisla v tostranstvu ostaja za Jezusa in prvo skupnost izključena. Sigmund Freud, ateistični psiholog, je s svojimi besedami to tako izrazil: „... ni predvideno, da bo

človek na tem svetu srečen.“ Prav ima. Izpolnitev svojega življenja izkusimo v onostranstvu svojega življenja.

Vendar prav temu, da prihajata novo nebo in nova zemlja, najbolj oporeka moderna teologija in novodobni pastori. Verjeli naj bi v mater zemljo. Mati zemlja je vendar zadnja. Zemlja sama naj bi bila bog. V nebesih ni več Boga, ampak sama zemlja je bog. To je zadnja izjava, ki nam jo ima povedati moderna teologija v sprevračanju, v ponarejanju krščanskega sporočila.

Vsebina Jezusovega oznanjevanja pa je nasprotno temu Božje kraljestvo, ki se ne izpolnjuje v tej zgodovini, ne v tem svetu, ampak bo nastopilo z velikim prelomom na najnižji točki zemlje, ko se bo Jezus vrnil. *Jezus in skupnost verujeta v novo nebo in novo zemljo, kjer bosta prebivali mir in pravičnost v novem stvarstvu.* Prva krščanska skupnost je živel v upanju in gotovosti, da tukaj nima stalnega mesta, ampak da sme upati na prihodnje veličastvo. Ta svet zanj ni bil poslednji in dokončen, ampak le, kakor se je izrazil Bonhoeffer: „predzadnji in predhodni“. To pričakovanje poslednjega časa prve krščanske skupnosti je bilo tako v središču njihove vere, da bi zanje pomenilo zanikanje takega pričakovanja konca, kot to vidimo danes pri večini „teološke bande“, izdajo krščanstva v samem jedru.

Toda vprašani bomo: Kako je s svetom, v katerem danes živimo? Kaj pravzaprav govori biblijska pripoved o stvarjenju, ko začne z besedami: „V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. 2 Zemlja pa je bila pusta in prazna, tema se je razprostirala nad globinami in duh Božji je vel nad vodami. 3 Bog je rekel: »Bodi svetloba!« In nastala je svetloba. 4 Bog je videl, da je svetloba dobra. In Bog je ločil svetlobo od teme “ (1. Mose 1,1-3)?

V nasprotju z moderno teologijo, ki želi zemljo kot božansko mater častiti in nebesa zanikati, moramo Bibliji zvesto in realistično razčistiti: Dejstvo, da samo luč v začetnem delu stvarjenja prejme predikat „dobro“, je izraz za kozmično zmago nad nočjo. Ob koncu časov, je napovedal Jezus, pride noč, ko več nihče ne bo mogel delati (Jn. 9,4). In novo nebo in nova zemlja sta potem novi dan novega stvarjenja, v kateri ne bo več noči.

In sedaj pride najvažnejše: stvarstvo, v katerem živimo danes, je med svetlobo in temo, dnevom in nočjo. Tema kot sila uničenja lahko vdre v ta svet z boleznijo, katastrofo in smrtjo. Med zdravljenjem obsedenih od demonskih moči se je Jezus bojeval proti satanski absurdnosti v tem svetu. Iz te izkušnje lahko Jezus reče, da dela, kakor njegov Oče doslej dela, namreč v boju stvarstva za zmago nad zlim, ki vedno znova napada stvarstvo. Smisel zgodbe o stvarjenju v stari zavezi sploh ni odgovor na vprašanje, odkod je svet. Bolj gre za to, da pokaže, da nam je ta svet, ki ga ogroža „morje“ kaotičnih moči, podaril Bog in ga vzdržuje.

V Bibliji je naslikano v mogočnih podobah, da ta svet ni rajski svet, da ta svet ni mati zemlja, da na tej zemlji ne bomo našli izpolnitve smisla, ampak da se moramo na tem svetu bojevati na strani luči proti zlem močem kaosa, da bomo vedno znova ranjeni in da moramo vedno znova zmagati. In da verujemo v to, da je Bog v nebesih, ločen od te zemlje, pa vendar stoji nad zemljo. **In katastrofa, nesmiselna katastrofa moderne teologije je v tem, da tej zemlji, temu življenju, tej družbi pripisuje smisel, ki jim ga Biblija ne more pripisati. To je odločilno. Želijo prinesti nebesa na zemljo.**

V Bibliji razodeti Bog pa ni – popolnoma v nasprotju z bogovi okoli staro-zaveznega božjega ljudstva – ujet v tej zemlji. On ni zemeljski bog. Svetovom, večnosti, času je ON Bog. Ker Bog obvladuje čas vseh časov, ga Izaija imenuje „prvi in poslednji“ (Iz. 41,4). Še enkrat zato je radikalna perversija Biblije, če nekdanja škofinja iz Hamburga, gospa Maria Jepsen, zahteva: „Podredite se zemlji“. To je najstrašnejši izziv krščanstvu, ki si ga lahko predstavljamo. *Mi nismo podrejeni zemlji, ampak vsemogočnemu Bogu v nebesih, ki nam daje moč, da na zemlji premagamo vedno znova rane, ki nam jih zemlja zadaja.*

Posvetnost je pratemelj vseh krivih nauk. Ta svet – in tega moderni teologi v tej degenerirani, uživanja željni civilizaciji nočejo priznati – stoji v senci zla. Zato slišimo stavek: „Prišel pa bo Gospodov dan kakor tat. Tedaj bo nebo s hrumom prešlo, prvine se bodo v ognju razkrojile, zemlja in dela na njej pa bodo razkrita“ (2. Petr. 3,10). Tu ne gre za pretirane mitološke podobe, ampak za spoznanje, da je življenje človeka na tej zemlji nezanesljivo, da pa je vključeno v zavetje Boga. Živimo v boju. Tako je razumeti pomen preroške govornice: „Kajti gore se bodo premaknile in griči omajali, moja milost pa se ne bo odmaknila od tebe in moja zaveza miru se ne bo omajala, pravi tvoj usmiljeni, GOSPOD“ (Iz. 54,10).

Kje še najdemo sledi te pobožnosti v uradno programirani teologiji hierarhov? Božje ljudstvo, Izrael in krščanska skupnost vesta, da se skozi življenje ranimo in da zmagujemo kot ranjeni. Kdor govori o „postavnem“ ali „časovno pogojenem“, stoji na strani kaosa in demonije proti Bogu ki želi rešiti življenje in ureditev tega življenja. Živeti v veri ne pomeni, da je človek vedno „high“. Tudi v življenju kristjana obstaja ranjeni in udarjeni in povoženi kakor Job. Brez razloga lahko pride človek pod kolesa, vendar mu ostane gotovost kot Jobu: „Jaz vem, da moj Rešitelj živi; in kot zadnji se bo dvignil nad prah (Job 19,25). Da moč zla nikoli ni zadnja, ampak vedno le predzadnja, je upanje vsakogar, ki sledi Bogu Biblije.

Pozorni smo na realizem, ki se odslíkava v besedah psalma: „Moje meso in moje srce gresta h koncu, skala mojega srca in moj delež je Bog na veke“ (Ps. 73,26). Ta biblijska realnost je uničena s teologijo, ki živi po svojih lastnih željah in sanjah in iluzijah. Ta teologija nas trga od odrešenika in zmagovalca, s katerim

mi zmagujemo v življenju. V svojem osebnem življenju se mora vsak, kdor se udeleži Božjega revolta proti absurdnosti, v vsaki fazi življenja smiselno bojevati. Pri tem je popolnoma vseeno, ali gre za ljubezen med možem in ženo, ali za politično pogodbo, za poklicni cilj ali vse možnosti medčloveških odnosov. Vedno je na delu moč zla in želi uničiti, kar naj bi smiselno živel.

Zato je življenje verujočih, ljubečih, upajočih in izpovedujočih (nemška protestantska cerkve op.p.) vedno boj, ki ne preneha, dokler živijo. In ob tem bo vedno doživel izkušnjo, da je tudi tisto najlepše v njegovem življenju vselej predzadnje in ne zadnje. Vedno znova bo moral izkusiti in odkriti, da vse dobro, pravo in lepo, ki ga sreča na tem svetu, ne more prinesiti izpolnitve smisla življenja. Ta pa ni v tostranstvu, ampak v onostranstvu. Onostranstvo, ki so ga oporekali marksisti, komunisti, nacisti in moderna teologija. **Tukaj pričakovati izpolnitev smisla v tostranstvu, nebesa prinesiti na zemljo, pomeni, da bi pekel prinesli na zemljo.** Ker to vemo, nismo ne pesimisti ne zaničevalci sveta. To nam vedno podtikajo. To je absurdno. Mi smo sicer le gostje in tujci na tem svetu, ampak se v svetu veselimo, ker vse rane, ki nam jih zada, premagamo. Ker verujemo v moža, ki je visel na križu in svet premagal tudi za nas.

Povedano povzemam v štirih točkah:

1. S karakteristikama „postavno“ in „časovno pogojeno“, kakor tudi z znanstveno hudo vprašljivimi metodami tako imenovane zgodovinske kritike danes Biblijo selektirajo in relativirajo in se odrekajo temeljnemu stavku reformacijskega krščanstva, da je biblična beseda edini temelj našega verovanja in vsebina oznanjevanja in merilo dobrega in zlega. Iz tega izhajajoči proces samouničenja krščanstva je tako radikalen, da je v dvatisočletni zgodovini krščanstva nekaj enkratnega in smrtonosnega.

2. Samouničenje krščanstva konsekvентno vodi do samouničenja dosedanje evangeličanske cerkvenosti. V nasprotju z luteranskim in kalvinističnim razumevanjem skupnosti kot osnove evangeličanske cerkve, pa danes pisarnoško hierarhične in sinodalne strukture moči in državni teološki uradniki, prava „banda krivoverskih učiteljev“, (takko se ponorčuje moderni teolog Günter Kegel), določajo zmotno pot sedanjega evangeličanskega krščanstva. Če bi Biblija in veroizpoved v deželnih cerkvah ne bili le na papirju danes še veljavnih ustav, ampak bi imeli učinkovito veljavo, tedaj bi ti teologi (spet po samooznaki prominentnega modernega teologa Günterja Kegela) postali „sodba“ nad širokimi deli nemških teologov in profesorjev. Namesto tega pa so Bibliji in veroizpovedi zvesti teologi izpostavljeni stiski vesti, kar je norčevanje iz reformacijskega krščanstva.

3. Govor o zrelih kristjanih je le govor, dokler ni zrelih skupnosti, ki po prvotnem vzgledu Luthhra, preverjajo svoje duhovnike po Pismu in spoznanju in te sami volijo ali odstavijo in lahko oblikujejo duhovno življenje neodvisno od cerkvenih struktur

moči. Geslo je povsem enostavno: svoboda za skupnosti, da si s tem resnica zgradi stezo. In: vsa moč skupnostim in boj hierarhijam, ki zanikajo Pismo in spoznanje.

4.) Središčni proces trenutnega samouničenja krščanstva se danes uresničuje v sanjskih dejanjih, brez povezave z realnostjo in v bistvu matriarhatsko motiviranih dejanjih brez vere v ponovni prihod Kristusa in ustvaritve novega neba in nove zemlje v tostranstvu, danes imenovane „mati zemlja“, da bi našli zadnjo izpolnitev“ osebnega in družbenega tostranstva. Kdor pa hoče povleči nebo na zemljo (to smo v 20. stoletju dovolj izkusili prav v Nemčiji), ta pripravlja na zemlji pekel. Proti temu učijo in pričujejo biblijsko zvesti in reformacijsko misleči kristjani z Dietrichom Bonhoefferjem, da so vsa sreča in nesreča, vsa radost in vsa bolečina na tem svetu predzadnje, a nikoli zadnje v človekovi eksistenci, da bo svojo izpolnitev našel šele v večnosti. Zato kristjani ne zapadajo svetnemu pesimizmu, ampak živijo v radostni gotovosti, da to, kar je predzadnje, žive in doživljajo v luči tega, kar je zadnje, hvaležno sprejemajo radost nad tem in v zaupanju premagujejo bolečino. Prav v zaupanju v apostolovo besedo: „Kajti iz njega, po njem in zanj je vse: njemu slava na veke! Amen.“ (Rim. 11,36).

Kongress „Reformation heute“ v Berlinu pred pritrjevanjem novih 95 tez.

Nazaj k Svetemu pismu

*Nagovor prof. dr. Ete Linnemann po razglasu novih
95 tez v Wittenbergu*

„Če tvoja beseda ne bi več veljala, na čem naj sloni vera?“ je napisal Nikolaus Ludwig Graf von Zinzendorf. Ampak sedaj se je zgodilo tisto grozno, strašno, široko po cerkvah, tudi v cerkvi, ki se imenuje po Luthru, da Božja beseda več ne velja. Kje je vzrok? Pred več ko 200 leti so bile smernice napačno zastavljene. Zgradbe teologije niso zidali na Božji besedi, ampak na filozofiji, ki je Bogu sovražna. In mlade ljudi, ki so novorojeni in želijo služiti Bogu, silijo k učenju te teologije.

Razjasnimo si že vendar, v čemu je razlika. ***Kritika Biblije veruje v drugega Jezusa kakor tega, ki nam podari, da verujemo Božji besedi.***

Jezus je po Božji besedi Božji sin. Za kritike Biblije je Božji sin samo prazno ime.

Jezus je po Božji besedi rojen iz device Marije. Za kritiko Biblije je to le legenda.

Jezus je po Božji besedi tisti, ki je delal čudeže. Za kritike Biblije je Jezus morda storil nekaj psihosomatskih ozdravljenj, vendar ni nobenega oživel niti bolnih ozdravil.

Jezus je po Božji besedi povedal vse, kar najdemo zapisano v evangelijih. Po kritikah Biblije je on izrekel največ 15% od zapisanega.

Jezus je šel po Božji besedi za nas na križ. Visel je zaradi naših grehov in to je edina podlaga, po kateri nam je Bog lahko milosten, po kateri lahko odpusti naše grehe. Vendar pa je za kritike Biblije Jezusova smrt le neuspeh socialnega reformatorja.

Po Božji besedi je naš gospod Jezus vstal, če Jezus ne bi vstal, tudi mi ne bi vstali, potem ne bi bilo odrešitve ne večnega življenja. V kritiki Biblije je Jezus vstal v besedo „*kerygma*“, to pomeni, dokler še najdemo koga, ki „*pridiga Jezusa*“, je on živ. Nič drugače kakor Platon; če se še berejo njegove knjige.

Za tistega, ki veruje Božji besedi, je Jezus šel v nebеса, sedi na Očetovi desnici, od tam bo prišel soditi žive in mrtve. Za kritike Biblije ne obstaja telesno vnebovzetje in ponovni prihod Jezusa Kristusa.

Jezus torej nagovarja vsakega od nas, in naša nadaljnja usoda bo odvisna od tega, kakšni smo v odnosu do Jezusa. Če sprejmemo dragoceni dar odrešenja, smo za vedno rešeni. *Kdor ima Božjega sina, ima življenje.* Če pa ne sprejmemo tega, kar je naš gospod Jezus naredil za nas na križu, potem smo za vedno izgubljeni.

Vendar se ravno tega, odločilnega sporočila Božje besede, kritika Biblije ne udeleži. Kdo lahko hodi vse življenje vsako nedeljo v cerkev – in tega ne izve in ostane izgubljen. Ta grozljiva situacija vlada sedaj v mnogih cerkvah. Zares se moramo odločiti. Ne moremo imeti too in ono. Če je komu glede tega vseeno, to ve celo posvetni magazin „Der Spiegel“, je torej ravnodušen do Jezusa in potem se lahko od Jezusa poslovil.

Moramo se spreobrniti, obrniti k Božji besedi – se pravi: zavestno se odvrniti od kritike Biblije. Potrebujemo Bibliji zveste visoke šole, kakor piše v novih 95 tezah. Molimo za tako prenovno teologijo in cerkve.

Na internetu najdete nekatere strani z besedili, predavanji in filmi o novih 95 tezah (v več jezikih) in novo objavo tez v Wittenbergu:

<http://l-gassmann.de/95-thesen> Novih 95 tez v številnih prevodih

<https://www.youtube.com/watch?v=8q0c2RSz4vE> Film o pribijanju tez

<http://jeremia-verlag.com/95-thesen-fuer-2017-von-lothar-gassmann.html>

Knjiga k novi reformaciji: „Neue 95 Thesen für 2017“ pri Jeremia-Verlag, www.jeremia-verlag.com

Knjiga k novi refor- maciji

Iz vsebine:

95 tez za 2017
96 tez za izstop iz EKD
Priznanje vere za Bibliji
zveste skupnosti
30 predlogov za pridigarje
biblijskega evangelija

Žepna knjižica, 70 strani,
5,80 EUR

Naročite lahko tu :

Jeremia-Verlag, Waldstr. 18,

D-72250 Freudenstadt,

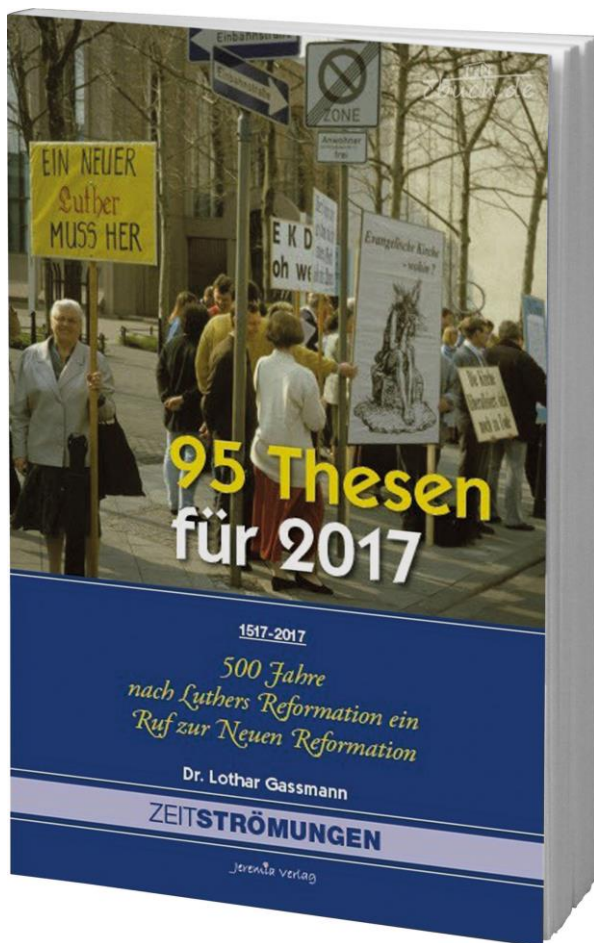
Tel. 07441-95 25 270 (AB),

Fax 07441-95 25 271,

Email: [info@jeremia-](mailto:info@jeremia-verlag.com)

[verlag.com](http://www.jeremia-verlag.com)

Homepage: www.jeremia-verlag.com

Evangelijska cerkev je v mnogih državah postala iz „Cerkve Besede“ „Cerkev besed“. Nič obvezujočega več ne drži. Vse se maje. Evangeličanska cerkev Nemčije želi celo praznovati obletnico reformacije v letu 2017 skupaj z rimokatoliško cerkvijo. V tej breizhodni situaciji, ki se je pojavila, poziva avtor s „95 tezami za 2017“ vse vernike k „novi reformaciji“ samo na osnovi Božje besede.

Mednarodni odmev na novih 95 tez

*Poročilo Rev. Kjell Olsena,
Durban / Južna Afrika
generalni sekretar
„Christians for Truth International“
na kongresu
„Reformacija danes“*

Bilo je marca 1996 v Južni Afriki v bližini Durbana, kjer smo imeli duhovniško konferenco na temo „Reformacija cerkva“. Zbranih je bilo okoli 1000 pastorjev, pridigarjev, evangelistov in vodij cerkva iz 14 držav in okoli 50 denominacij. Eden govornikov je bil dr. Lothar Gassmann iz Nemčije. S seboj je prinesel listino „Reformacija danes“: 95 tez k situaciji cerkve in družbe v Luthrovem letu 1996“, ki so nastale na 450. obletnico smrti Martina Lu-

thra (18. februarja 1996).

Večer 5. marca 1996 je bil po predavanju dr. Lothar Gassmanna razdeljen med udeležence konference osnutek pravkar dokončanega angleškega prevoda in bil dan pozneje z veliko večino sprejet kot resolucija. Od takrat se je novih 95 tez razširilo po skoraj vsem svetu. (...)

Sedaj govorim o mednarodnem odmevu na novih 95 tez, kakor je vidno v tem trenutku (oktober 1996). (...)

Ta dokument prihaja v času zgodovine cerkve, ko je krščanstvo v podobnem stanju odpada, kakor je bilo v Luthrovem času pred letom 1517. Namesto papeških odpustkov, ki so jih poznali takrat, imamo danes poceni milost, ki se objema z vsakim grehom in perverzijo. Pridigar odpustkov Johannes Tetzel bi se danes počutil zelo udobno in zagotovo dobro služil skupaj z nekaterimi modernimi pridigarji in TV-evangelisti. (...)

Vsaka reformacija ali prebujenje se je zgodila pred časom temè. In tako je danes. (...)

Bogu smo hvaležni za novih 95 tez, ki kot Luthrove teze pozivajo posamezne vernike, cerkve in države h kesanju. Kakor v Luthrovem času, ima tudi danes tiskarski stroj velik pomen, da se teze razširjajo. Toda danes imamo prednost, in to je hitrost komunikacije. S telefaksi, elektronsko pošto in internetom so se teze razširile v rekordnem času.

Nekaj ur po objavi 6. marca 1996 so bile že v rokah tisočih kristjanov po vsem svetu s pomočjo teh komunikacijskih sredstev. In le nekaj dni pozneje je neka krščanska radijska postaja, katere programi se oddajajo v 700 drugih postajah po Ameriki, opravila telefonski intervju z menoj. (...)

Zdaj sledi kratka analiza širitve, sprejetja in duhovnega sadu tega dokumenta. (...) Trenutno (oktober 1996) je dokument na razpolago v 20 jezikih: nemškem, angleškem, francoskem, ruskem, španskem, zulu, holandskem, češkem, italijanskem, madžarskem, švedskem, norveškem, afrikanskem, grškem, portugalskem, japonskem, poljskem, korejskem, indonezijskem, in romunskem.

V pripravi so med drugim prevodi v te jezike: arabski, danski, finski, slovenski, amharski, srbski, hrvatski, sutu in razne druge plemenske jezike.

Dodatno k modernim metodam, kakor so elektronska pošta, telefaks in internet, so bile teze objavljene v okrožnicah, časopisih in časnikih v več ko 100 državah. Prejeli smo številna sporočila, da so dokument kopirali in delili zainteresirani pastorji in razna združenja. Števila kopij ni možno natančno oceniti. Zagotovo gre v milijone. V nadaljevanju bom imenoval v obliki iztočnic nekaj primerov za razširjanje prek „Christen für die Wahrheit“ (kristjani za resnico) in drugih združenj (stanje oktobra 1996; d. izdaj.).

Evropa: Teze so bile poslane vsem biblijskim šolam v Evropi.

Nemčija, Avstrija, Švica: Do oktobra 1996 je bilo natisnjenih 130.000 tez. Kot priloga in tisk so bile v raznih časopisih, npr. v IDEA-Spektrum, SIGNAL, DIA-KRISIS, Herold Seines Kommens, Licht und Leben idr. Približno 2.000 Tez je

bilo poslano vsem cerkvenim uradom in pridigarjem v Švici. V Nemčiji in Avstriji so bile poslane – v povezavi z disputacijo, k javni razpravi – vsem evangeličanskim škofom in predsednikom cerkva, v Nemčiji celo državnemu predsedniku in mnogim politikom. Pri vernih je sledil velik odmev. Tišina pa je bila v glavnem do sedaj s strani uradne državne cerkve.

Madžarska, Romunija: Približno 3000 Tez je bilo poslano vsem madžarskim cerkvenim uradom. Madžarski škof Dr. Béla Harmati je zahteval originalno nemško izdajo.

Španija in Latinska Amerika: Teze so bile poslane v časopis za pastore „Apuntes Pastorales“ (22.000 izvodov) in „Los Temas“ (20.000) v vse špansko govoreče države.

Grčija: svobodna evangelijska cerkev v Grčiji razširja Teze.

Skandinavija: Teze so bile natisnjene v raznih velikih dnevnikih („Dagen“ ipd.).

Rusija: Teze so bile poslane raznim skupnostim in tudi študentom krščanske univerze Sant Petersburg.

Indonezija, Koreja in Japonska: Teze so objavili razni krščanski časopisi (npr. korejski „The Christian Times“).

Poljska, Češka in Slovaška: Teze so razdelili po skupnostih in prek krščanskih časopisov.

Angleško govoreči svet (Velika Britanija ZDA, Kanada, Avstralija itn.): V ZDA so med drugim natisnili Teze v časopisu „The Herald of His Coming“ (120.000 izvodov) in „Christian News“ (časopis luteranske Missouri-sinode, ki se pojavlja v 60 državah) in se zelo zavzeli za mednarodno razširitev.

Francija: Teze so bile poslane približno 4.600 pastorem in vodjem skupnosti.

Države Beneluxa: Znane osebnosti (npr. profesorji teologije) so se zavzeli zanje. O tem so poročali razni časopisi (npr. magazin z največjo naklado „Visie“) in televizijski programi.

Na splošno je dosti krščanskih skupin in združenj Teze sprejelo z navdušenjem. Seveda obstaja tudi opozicija in kritika. Sedaj pa sledi nekaj izrezkov iz posameznih od mnogih pisem, faksov in mailov, ki smo jih dobili in jih še prejemo iz vsega sveta.

Odvetnik v Keniji piše: „Bil sem skrajno navdušen, ko sem bral 95 tez v julijski izdaji ‘Herold Seines Kommens’. Stoodstotno se v vsem strinjam in bi se vam

rad podpisal v podporo. Rad bi tudi vedel, kako bi se lahko 95 tez izdalo in razdelilo po cerkvah v moji državi.“

Neki duhovnik iz Južne Afrike: „Ko bi se vsaj 95 tez vžgalo v zavest pridigarjev naše ljubljene države in prebudilo evangeljsko oznanjevanje. Lahko si predstavljam, da se pekel trese pred to mislijo. Hvala vam, da niste služili le kot vest našim cerkvam, ampak kot prerok v deželi.“

Vodja pridigarske skupnosti iz Filipinov: „V imenu 33 ordiniranih pridigarjev iz Central Lutheran District Councila podpiramo 95 tez. Pošljite mi prosim več izvodov.“

Neki brat iz Etiopije: „Zelo dobro je, biblijsko in ostro. Naj vas Bog blagoslovi za to dobro delo.“

Neki brat iz Zahodne Etiopije: „Ne morem opisati, kako zelo sem bil blagoslovljen in dobil več razumevanja, ko sem prebiral besedilo, ki nagovarja k novi reformaciji v cerkvi. Dragi prijatelji, nimam dovolj besed, da bi izrazil, kako cenim to objavo. Potrebujem dodatno gradivo, da bi lahko sodeloval pri tej pomembni temi.“

Indijski vernik, ki živi v zahodnem delu New Yorka v ZDA: „Spoštovani sveti Gospoda, popolnoma podpiram novih 95 tez. Prosim, ohranite me v molitvi, ker sem trenutno popolnoma brez moči.“

Profesor teologije na Univerzi Potchefstroom v Južni Afriki: „Popolnoma se strinjam s tezami in zelo me je razveselilo, da je raztrobljeno tako pomembno sporočilo. Zame so bile posebnega pomena teze od 62 do 64.“

Neki brat iz Gibraltarja: „Sem eden tistih, ki so omenjeni v tezi 49.“

Neki evangelist iz Velike Britanije: „Pošljite mi prosim nekaj kopij, da jih bom lahko razdelil ljudem, ki imajo srce za biblijsko reformacijo v naših cerkvah. Sestra iz evangeljske cerkve v Španiji: „Pošljite mi prosim nekaj kopij v španskem jeziku. To je pomembno za našo špansko cerkev.“

Ohrabrujoče je tudi, da se o 95 tezah govori, razpravlja in kritizira. Zelo bi mi vzelo pogum, če ne bi prišla nobena kritika. Po kritiki človek vidi, da jih jemljejo resno.

Pastor iz Južne Afrike piše: „Ločnica modrene teologije ni več sekularizacija. Ideje, ki so bile nekoč osrednje za teologijo, filozofijo, gospodarstvo itn., so postavljene pod vprašaj. Vpliv dobiva veliko gibanje relativizma in postmodernizma. Duha časa moramo jasno prepoznati, da lahko razumemo, kaj prihaja nad cerkev. Pisati moramo nekaj za današnjo generacijo. Vinski mehovi od včeraj so

raztrgani. Tudi svet to vidi in ustvarja nove mehove, ki jih lahko raztrga le evangelij na novo.“

Padla je tudi kritika, da v tezah ni ničesar o temah kot „Izrael“, „Tisočletno kraljestvo“ ali „krst“. Vendar prvič v 95 tezah ni možno načenjati vseh tem. In drugič izdajatelj se mora omejiti na najnujnejša vprašanja, da bi sploh lahko dosegel soglasje.

Ob koncu nekaj opozoril na duhovni sad novih 95 tez. To je pravzaprav za nas najpomembnejše. Hvaležni smo, da se je razširitev tako lepo izšla. In hvaležni smo za sprejem tez. Vendar to ni bil vzrok, zaradi česar bi bile te teze poslane. Neman je, da iščemo reformacijo in prebujenje, poslano od Boga iz nebes.

Poleg mnogih pisem hvaležnosti za ta dokument smo prejeli veliko prošenj za molitve. Videti je, kakor da bi kristjani zaupali avtorjem dokumenta in z njimi delili globoke stiske. Prejeli smo poročila, da nekateri te teze uporabijo kot snov v skupinah za preučevanje Biblije, kjer se preuči po ena teza na teden. In nekateri duhovniki uporabljajo teze kot gradivo za pridige. Predvsem je dokument poklical krščanske vodje k reformaciji in prebujenju. In moja molitev je, naj postane to močan val.

Resna molitev, razprava in oznanjevanje spremlja 95 tez. V ospredje prihaja ponovno preveč zapostavljena tema „kesanje“. Že 95 tez dr. Martina Luthra se začne s pozivom h kesanju. Molimo, da bi Bog uporabil tudi teh novih 95 tez, s katerimi bi resno poklical cerkve in skupine k reformaciji. Naj bodo kesanje in samo vera v Jezusa Kristusa živa tema v tej generaciji. Molimo s Habakukom: „GOSPOD, slišal sem, kar je slišati o tebi, bojim se, o GOSPOD, tvojega delovanja. Oživi ga v bližnjih letih, daj ga spoznati v bližnjih letih, v jezi se spomni usmiljenja.“ (Hab. 3,2).

Dodano 2017: A samo Gospod Bog ve, kaj vse se je zgodilo v minulih dveh desetletjih zaradi širjenja novih 95 tez..

Pozor! Nova Luthrova Biblija 2017 je žal biblijskokritična in feministično izkrivljena

(Red) Nedavno sem si iztiskal iz bibliskega strežnika nekaj vrstic iz „Luthrove verzije“ iz Pisma Galačanom. Šele ko sem si jih podrobno ogledal in glasno bral, sem naenkrat opazil, da so izkrivljene in da gre za novo Luthrovo Biblijo 2017. Na primer namesto „bratje“ v Gal 1,11, je dodano „bratje **in sestre**“, čeprav tega ni v originalnem grškem besedilu. Zagotovo nimamo nič proti našim dragim sestram, toda Božje besede ne smemo v nobenem primeru izkrivljati. Na tej strani (v iskalniku navedite "Lutherbibel 2017") boste našli dobro kritično analizo Luthrove Biblije 2017 brata Rudolf Ebertshäuserja:

www.das-wort-der-wahrheit.de

Načrtujemo, da bomo nekaj iz tega objavili v eni naslednjih številk DER SCHMALE WEG.

Priporočamo vam prevode zveste Besedi, npr. Luther 1912, nerevidrano izdajo Elberfelder in prevod Schlachter 2000.

Konferenca o aktualnosti poslednjega časa SEVER

1.-5. marca 2017

v Bibel- und Erholungsheim Hohegrete, 57589 Pracht / Westerwald-Sieg,

Tel. 02682-95280, Fax 02682-952822

Email: hohegrete@t-online.de

Sreda, 01. marca 2017

19.30: Martin Traut: Eingangswort: Was bald geschehen muss

20.00: Karl-Hermann Kauffmann: Bitte an den Herrn wegen der Endzeitkämpfe:

Führe uns nicht in Versuchung!

Četrtek, 02. marca 2017

10.00: Friedemann Maché: Die doppelte 7 am Ende dieses Zeitalters

16.00: Walter Keim: Gewappnet für die plötzlich hereinbrechenden Endzeitereignisse

19.30: Martin Traut: Sei getreu bis in den Tod, so will Ich dir die Krone des Lebens geben

Petek, 03. marca 2017

10.00: Walter Keim: Die Aufrichtigen bewahrt der Herr

16.00: Robert Gönner: Die Endzeitrede unseres Herrn Jesus

19.30: K. H. Kauffmann: Enttäuschungen der Gläubigen in der Endzeit

Sobota, 04. marca 2017

10.00: Thomas Zimmermanns: Die Herr-Herr-Sager und die törichten Jungfrauen

16.00: Friedemann Maché: Lobgesänge von fernen Inseln

19.30: Lothar Gassmann: Die Weltreiche nach Daniel Kapitel 2 + 7

Nedelja, 05. marca 2017

10.00: Lothar Gassmann: Sei fest und treu wie Daniel

11.00: Martin Traut: Abschluss mit Abendmahlsfeier

Prikaz za jesen, priporočamo zgodnjo prijavo

28. oktobra – 05. novembra 2017 v Hohegrete

Konferenca AKTUALNOSTI POSLEDNJEGA ČASA v jubilejnem letu reformacije

„500 let reformacije – reformacija v poslednjem času“

4. Konferenca o poslednjem času VZHOD

30. marca do 2. aprila 2017

v Erzgebirgshof Bethlehemstift, 09465 Sehmatal OT Neudorf

Informacije in prijave: Rainer Voigt, Tel. 0375-671392;

Email: rainer_voigt@freenet.de

Četrtek, 30.03.17

19.30: Bernd Planitzer: Endzeit heißt: Wir sind bald am Ziel.

Petek, 31.03.2017

09.30: Lothar Gassmann: Verrat an der Reformation

10.45: Bernd Planitzer: Das Gebot der Stunde – Heiligung in Familie und Gemeinde

16.00: K.H. Kauffmann: Anfechtung und Angriffe in der Endzeit in den Gedanken

19.30: Henrik Ullrich: Weltgeschichte und Heilsgeschichte

Sobota, 01.04 2017

09.30: Rudolf Ebertshäuser: Kurs auf Babylon

10.45: Lothar Gassmann: Das Tausendjährige Reich - Illusion oder Wirklichkeit.?

16.00: Rudolf Ebertshäuser: Tu hinweg von mir den Lärm deiner Lieder!

19.30: K. H. Kauffmann: Felix Manz (1498 – 1527): Täufer und Märtyrer

Nedelja, 02.04.2017

09.30: Rudolf Ebertshäuser: Halte fest, was du hast!

10.45: Karl-Hermann Kauffmann: Anfechtung und Angriffe auf unsere geistliche Haltung unserem Herrn gegenüber

Večerja in sklepna beseda: Rainer Voigt

8. in 9. Konferenca o poslednjem času JUG

Spomladi: 3.-7. maja 2017

Jeseni: 13.-17. septembra 2017

v Bibelheim Haus Sonnenblick,

Poststr. 25, D-75385 Bad Teinach Tel. 07053-92600,

Fax 07053-926099,

Email: HausSonnenblick@t-online.de

www.haus-sonnenblick.info

Sreda, 3.5.2017:

19.30: Reinhold Messal: Begrüßung und
Gebetsgemeinschaft

20.00: Lothar Gassmann:

Die politische und religiöse Großwetterla-
ge im Reformationsjahr 2017

Četrtek, 4.5.2017

10.00: Johannes Ramel:

Dass ihr unverklagbar seid am Tag unseres
HERRN Jesus Christus!

16.00: Thomas Zimmermanns: Wachen, warten und wirken

19.30: Johannes Ramel: Das Gericht über die große Hure Babylon

Petek, 5.5.2017:

10.00: Thomas Zimmermanns: Die Herr-Herr-Sager und die törichten Jungfrauen

16.00: Sascha Götte: Endzeitliche Warnungen im Judasbrief

19.30: Karl-Hermann Kauffmann:

Die endzeitliche Falle des Perfektionismus der Gläubigen

Sobota, 6.5.2017

10.00: Lothar Gassmann: Chaos in den Kirchen und neue Reformation in der Endzeit?!

14.00: Fritz Springer: Der Schwarmgeist – ein anderer Jesus?!

16.00: Sascha Götte: Der Prophet Nahum: Gottes Gnade und Gericht

20.00: Karl-Hermann Kauffmann:

Die persönliche Nachfolge der Gläubigen in der Endzeit

Nedelja, 7.5.2017:

10.00: Reinhold Messal: Der HERR – unsere unversiegbare Kraftquelle
(Bogoslužje z večerjo)

V lastni zadevi

Dragi prijatelji, dragi bratje in sestre,

opozorili bi vas radi, da je možno to **posebno izdajo** „Ozke poti“ naročiti za razdeljevanje na našem naslovu (na strani 2) na osnovi prostovoljnega prispevka. Posebej imate na razpolago novih **95 Tez** (v sredini te številke), da lahko razdelite, kar je tudi na osnovi prostovoljnega prispevka. Tudi nekaj starejših izdaj „Ozke poti“ je še na razpolago za pošiljanje. Če vam manjka kakšen zvezek, prosim vprašajte na naši poslovalnici.

Seveda so vsi letniki „Ozke poti“, ravno tako novih 95 tez brezplačno dostopne na internetu:

<http://christlicher-gemeinde-dienst.de/aktuelle-ausgabe>

<http://l-gassmann.de/der-schmale-weg>

<http://l-gassmann.de/95-thesen>

Ob tej priložnosti priskrba hvala za vse prostovoljne darove, ki smo jih prejeli od mnogih izmed vas v podporo našemu delu. Samo Božji milosti in vaši pripravljenosti se moramo zahvaliti, da se delo „Christlichen Gemeinde-Diensta“ in izdajanje časopisa „Der schmale Weg“ sredi težkih gospodarskih razmer nadaljuje.

Mnogo pisem nam kaže, kako hvaležni so ljudje sredi zmede poslednjega časa za jasno, na Biblijo usmerjeno orientacijo. Prosim molite za to, da nam Jezus Kristus še naprej podari modrosti in razlikovanje duhov, da bo imela njegova „mala čreda“ duhovno hrano in opremo s pomočjo dela CGD in časopisa „Ozka pot“.

Potrditve plačil za 2016 so bile že poslane. Žal pa od nekaterih donatorjev nimamo naslova ali pa imena oz. priimki niso v skladu z datoteko naslovov. Zato prošnja: *Kdor ni prejel potrdila o plačilu, naj se prosim obrne na podružnico CGD. (glej stran 2).*

Prosim, navedite ob donaciji svoj naslov (zelo pomembna je poštna številka) in svojo „številko prijatelja“. Številko prijatelja najdete pri vašem naslovu na zadnji strani časopisa. Le tako lahko prispevke pravilno razvrstimo.

Najlepša hvala za vašo podporo in razumevanje.

Povezani v Jezusovi ljubezni

Vaša služba CG

»Tvoj izrek je zelo prečiščen, in tvoj služabnik ga ljubi.«

Psalm 119,140

Beseda, ki jo je dal Bog, je luč življenja.

Človek jo bere, preučuje, se je ne nasiti in ne posluša zaman.

Je popolna, brez napak in resnična v vsem,
človeka dela majhnega in Boga velikega. Kdor veruje, ima uspeh.

Priznaj avtoriteto, ki pripada tej knjigi. In ne verjemi temu, ki se je dvom, ki želi
ponuditi kaj drugega.

Nezmotljivost Pisma moramo braniti tudi proti peklenskem strupu
– ni hujšega na zemlji.

Božja knjiga, nebeška beseda, lahko jo spustiš iz rok.

Kdor se je brani, bo preminil skupaj s svetom.

Trdno drži, kar je napisano, kar je razodel ON,
ker JEZUSOVO ime nikoli ne preide – le tako boš zaščiten.

Samo Pismo, biblijska beseda, samo v imenu Kristusa,
le milost, vera, venomer čast Bogu.

Amen.

Frank Cisonna

95 tez za leto 2017

500 let po Luthrovi reformaciji klic k novi reformaciji

Dr. theol. Lothar Gassmann

Klic k spreobrnitvi

1. Ko naš Gospod in učitelj Jezus Kristus pravi: „*Spreobrnite se, kajti približalo se je nebeško kraljestvo*“ (Matej 4,17), tedaj hoče, naj bi vse življenje bilo spokorjenje.

2. Ta spokoritev se začena z *novim mišljenjem* in *obžalovanjem* dosedanjega napačnega ravnanja posameznika, kakor tudi cerkva kot celote.

3. Če je spokorjenje zaresno, vodi do tega, da posameznik in cerkve napačno ravnanje, greh *zasovražijo* in ga *opustijo* – ne iz lastne moči, ampak po milosti in moči Jezusa Kristusa.

4. Bog obljublja temu, ki se je pripravljen spokoriti, *odpuščanje* in *nov začetek*: „*Če bom zaprl nebo in ne bo dežja, ali če bom velel kobilici, naj obžre deželo, ali poslal kugo med svoje ljudstvo, pa se bo moje ljudstvo, ki kliče nase moje ime, ponižalo, molilo in iskalo moje obličje ter se odvrnilo od svojih hudobnih poti, bom prisluhnil iz nebes, jim odpustil greh in ozdravil njihovo deželo*“ (2 Kroniška knjiga 7,13-14).

Sedanji položaj v družbi

5. Posameznik si je danes vseč v mnogih *grehih*, kakor npr. v brezbožnosti, oholosti, neljubeznivosti, okultizmu, neubogljivosti, abortusih, nečistovanju, zakonolomstvu, homoseksualnosti, zlorabi drog, lažeh, skopuštvu in tatvinah (prim. 2 Mojzesova 20,2-17; Rimljanom 1,18-31; 1 Korinčanom 6,9; Galačanom 5,19-21).

6. Kajpada so take grehe delali v vseh časih, a danes mnoge med njimi javno tolerirajo in jih postavljajo na podest. „*Jih ne samo počenjajo, temveč tistim, ki jih delajo, celo pritrjujejo*“ (Rimljanom 1,32).

7. V številnih državah so zakoni, ki so bogoskrunstvo, pornografijo, abortuse, evtanazijo, homoseksualno prakso, zlorabo drog in podobne reči prepovedovali, zrahljani ali so bili odpravljeni.

8. Družba, ki tolerira ravnanja ali jih celo odkrito podpira, ki jih Sveto pismo označuje kot „greh“ in „ogabnost“ v Božjih očeh, si sama koplje svoj grob in bo sojena: „*Pravičnost povzdiguje narod, greh je sramota ljudstvom*“ (Pregovori 14,34).

9. Številne države so danes podobne Rimskemu imperiju pred njegovim propadom. Notranji vzrok njegovega propada je bil *moralna dekadenca*.

10. Samo vprašanje časa je, da se bodo tudi danes državni in družbeni sistemi, ki so se postavili proti Bogu, *sesuli*.

Cerkve so zatajile

11. V tem položaju bi morale cerkve (deželne, kantonalne in svobodne cerkve) doma in po vsem svetu razumeti svoje poslanstvo, da bi bile „*luč*“ in „*sol*“ in se temu razvoju zoperstaviti (Matej 5,13-16; Rimljanom 12,2; Efežanom 5,11).

12. Če tega ne delajo, so pod sodbo, ki jo bo Bog izrekel nad vsemi nezvestimi varuhi: „*Če porečem krivičnežu: Gotovo umreš, pa ga ne posvariš in ne spregovoriš, da bi posvaril krivičneža pred njegovo krivično potjo in ga ohranil pri življenju, bo ta krivičnež umrl zaradi svoje krivde, a njegovo kri bom terjal iz tvojih rok*“ (Ezekiel 3,18).

13. Posamezniki in skupine znotraj cerkva se duhu časa pogumno upirajo, a razne cerkve kot *celota* v številnih državah vse bolj odpadajo od svojega poslanstva, da bi oznanjale evangelij in branile Božje zapovedi.

14. Izročena ideologijam duha časa izgublja taka cerkev svojo *orientacijo*.

15. *Cerkev brez orientacije* pa tudi *posamezniku* ne more dati orientacije.

Odpoved Svetemu pismu

16. Dezorientiranost se je začela z odpovedjo *podlagi* vsega verovanja in spoznavanju Svetega pisma.

17. Sveto pismo je sicer *na zunaj* v številnih cerkvah še vedno v rabi, a je vendar pogosto podvrženo tiraniji avtonomnega, samovšečnega *razuma*, ki ga kritično razkosava v njegove sestavne dele in zanika Božje razodetje.

18. Čisto prav moli grof Zinzendorf: „Če naj *tvoja beseda* več ne velja, na čem naj torej počiva vera? Ne gre mi za tisoč svetov, pač pa, storiti tvojo besedo.“

19. Ker je cerkev z vidika reformacije „*stvaritev Božje besede*“, preneha biti cerkev, ko se odreče Božji besedi.

20. Če se odrečemo Božji besedi, se nam ni treba čuditi nad posledicami: odreku Božje *besede* sledi odrek *vsebine* te besede – in to pomeni: razpust bibličnega nauka in bibličnega življenja.

Opustitev bibličnega nauka o Bogu

21. Opustitev bibličnega nauka se začne z razpustitvijo bibličnega razumevanja Boga. Nasproti jasnim izjavam Svetega pisma številni „teologi“ taje *troedino bistvo* Boga in njegovo *vsemogočnost*, njegovo *svetost* in *pravičnost*, ali pa vse to preinterpretirajo do neprepoznavnosti.

22. Kdor zanika, da bi se *čudeži*, ki jih izpričuje Biblija, v resnici zgodili in da bi se *prerokbe* izpolnile ali bi se še mogle izpolniti, ta si Boga predstavlja kot nekakšen princip brez moči – slikovito povedano: „brez rok in nog“. Tak „bog“ pa bi bil le malik, ki bi ga človek naredil sam, bog racionalističnih filozofov, ne pa „Bog Abrahama, Bog Izaka, Bog Jakoba“, Oče Jezusa Kristusa (Blaise Pascal).

Opustitev bibličnega nauka o Kristusu

23. Če danes „teologi“ zatrjujejo, da naj bi bil Jezus Kristus samo človek, socialni revolucionar, mirovni pridigar, osvoboditelj ali podobno, ne pa Bog – in naprej: naj ne bi bil rojen od device, naj ne bi vstal od mrtvih s telesom in naj bi ne šel v nebo niti naj ne bi znova prišel v moči in slavi – in dalje: njegova smrt na križu naj bi nas ne odrešila naših grehov, je treba pri tem ugotoviti: namreč, da je znani heretik Arij, obsojen v četrtem stoletju po Kristusu, učil boljše reči kakor nekateri „moderni teologi“, saj je Jezusa vendar še videl kot „nadnaravni *Logos* (Besedo)“ in ne kot zgolj človeka. Vendar pa vse herezije nosijo v sebi težnjo, da se v nadaljnjih korakih zgodovine še stopnjujejo.

24. V nasprotju z Arijem in številnimi „modernimi teologi“ je mogoče reči: Jezus Kristus nikakor ni zgolj *človek*, ni *Božja stvaritev*, ampak *pravi človek* in *pravi Bog obenem*, večni *Božji Sin*, kar pomeni: Bog sam v drugi osebi svoje troedinosti. „*Kdor ima Sina, ima življenje; kdor nima Božjega Sina, nima življenja*“ (1 Janez 5,12; prim. 1 Janez 2,22; 4,2s.).

Opustitev svetopisemskega nauka o grehu in odrešenju

25. Kjer je izprazenjen svetopisemski nauk o *Kristusu*, tam je izprazenjen tudi svetopisemski nauk o *grehu* in *odrešenju*. Saj Kristus „brez moči“ tudi nima moči, da nas bi rešil greha, smrti in hudiča.

26. Posledica je bodisi prikazovanje greha kot ne tako pomembne reči in razглаšanje neveljavnosti Božjih zapovedi – ali pa je odrešenje povsem ali delno izročeno v roke človeka samega (*samoodrešenje* ali *sinergizem*).

27. Prikazovanje nedolžnosti greha ali sploh njegovo zanikanje v bibličnem pomenu se danes kaže v raznih oblikah v družbi in cerkvi, npr. z zatrevanjem, kako prakticirana homoseksualnost ni niti greh niti bolezen, kako pornografija, splavljanje nerojenih otrok in evtanazija ne podlegajo obsodbi, legalizacija droge pa bi pripomogla k dušenju kriminala. Vendar pa: „*Gorje njim, ki hudemu pravijo dobro, dobremu pa hudo, ki temo delajo za luč, luč pa za temo, ki grenko delajo za sladko, sladko pa za grenko*“ (Izaija 5,20).

28. Javno ali zakrito razni „modni teologi“ propagirajo *samoodrešenje*, npr. v okviru neke feministične „krvne teologije“, ki odrešenje pričakuje iz moči ženske in njene menstrualne krvi namesto iz Jezusa Kristusa; v osvoboditveni in revolucijski „teologiji“, ki svoje upanje usmerja v moč družbenih skupin in njihovo revolucionarno moč; in v psihološki „teologiji“, ki upa v odrešitev iz moči človekovega jaza in ustreznih tehnik, ki naj bi služile samouresničevanju.

29. A še vedno velja, da „*v nikomer drugem*“ kakor v Jezusu, „*ni odrešenja; zakaj pod nebom ljudem ni dano nobeno drugo ime, po katerem naj bi se mi rešili*“ (Apostolska dela 4,12).

Vdiranje tujih duhov v prostor cerkva

30. Kolikor bolj se kakšna cerkev prilagaja *duhu časa*, toliko bolj tiči v nevarnosti, da ne le prežene iz svoje srede *Božjega Duha*, ampak tudi, da skozi stranska vrata privede medse *tuje duhove*.

31. Ti tuji duhovi vladajo v *ideologijah* in *religijah* tega sveta (Efežanom 6,12).

32. Ko slišimo zatrevanje, da so tuji duhovi identični z Božjim Duhom, to kaže na veliko zatemnitev našega časa. Velja namreč: „*Kar žrtvujejo (pogani), žrtvujejo demonom in ne Bogu*“ (1 Korinčanom 10,20).

33. Ko pri „molitvenih srečanjih“ vedno znova prisegajo na „duha Asizija“ (t.j. „mirovno molitev religij“, ki je v Asiziju prvič potekalo v letu 1986), naj bi prireditelji

teh srečanj slišali svetopisemsko mesto, ki je bilo tedaj dano krščanskemu svetu: „*Ne imej drugih bogov poleg meine!*“ (2 Mojzes 20,2s.).

Enačenje cerkva s svetom

34. Številni ljudje, med njimi nekateri politiki, čakajo na *razjasnjevalno besedo* cerkva na osnovi Svetega pisma.

35. Kolikor bolj „skladna s časom“ in „odprta za svet“ pa hoče kakšna cerkev biti, toliko bolj tiči v nevarnosti, da pozabi svojo *bistveno* besedo, ki jo dolguje pretežno ateističnemu in negotovemu prebivalstvu.

36. Cerkev, ki se prilagaja duhovom časa in dnevnim parolam politike z desne ali leve, ne more več delovati spreminjevalno v svetu, temveč bo odplavljena od vrtinca sveta. Zapadla bo *podobnosti svetu* in dela samo sebe za odvečno.

37. *Izhod* je mogoče najti le v tem, da se spokorimo, da čisto nanovo prisluhnemo Božji besedi, ki nam je dana v obliki Svetega pisma, in to besedo zakličemo svetu v govoru in dejanju.

Vedenje vernih pred današnjo sodbo

38. Da številnim cerkvam danes manjka moči in jasnosti za biblično zasidrane izjave nauka in življenja, je že *Božja sodba* (1 Peter 4,17) in posledica odpada v poslednjem času od odrešujoče vere (Matej 24,12; 2 Tesaloničanom 2,3).

39. Cerkev, ki vse bolj postaja *vlačuga*, se vedno bolj enači s svetom, pomeša poganške malike z Bogom Biblije, si prizadeva za denar, moč in priznanja sveta, prezira Božje zapovedi in odrešitev po Jezusu Kristusu in resnične vernike vse bolj pelje v stisko (Razodetje 17s.).

40. In vendar so *verni* poklicani, da še naprej verujejo, da ljubijo in upajo in tako za svoje obrekovalce in preganjalce *molijo*, da bi tudi ti našli pot do spokorjenja (Matej 5,44).

41. Predvsem pa so verni poklicani, da ostanejo Gospodu in Odrešeniku Jezusu Kristusu zvesti, da se zoperstavijo vsakemu duhu zmede in prilagajanja svetu in da kolikor je mogoče veliko ljudi pokličejo v hojo za Jezusom Kristusom: „*Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence!*“ (Matej 28,19).

Vztrajanje pri misijonskem naročilu

42. Misijonsko naročilo poteka vzporedno z zavajanjem in bo končano šele, ko pride Jezus Kristus znova v moči in slavi (Matej 24,14). Misijon (v smislu spreobračanja nevernih k Jezusu Kristusu) je *pozitivni odgovor* vernih na številna zavajanja.

43. Misijon je življenjski dih cerkve. Brez misijona bi cerkev umrla. Obstaja samo alternativa „*misijon ali smrt*“ (Otto Riecker).

44. Kjer kakšna cerkev kot celota misijonskega naročila ne želi ali ne more več zaznati, tam so posamezni verniki poklicani, da s prostim ustanavljanjem ali podporo Bibliji zvestih *misijonskih del* to službo opravljajo.

45. Po službi Bibliji zvestih misijonskih del lahko nastajajo *nove* skupnosti in cerkve, ki tako lahko nadomeščajo cerkve, ki so odpadle od krščanskega verovanja.

Vprašanje izstopa iz cerkve

46. Posamezni vernik je poklican, da na podlagi Svetega pisma sam preverja, koliko *njegova* skupnost in cerkev še stoji na temelju Božje besede ali ne več.

47. Kjer odkrije odklone in slabosti, naj jih v svoji cerkvi očitno *poimenuje*. Če gre za težje prestopke in ti kljub večkratnemu protestu niso odpravljeni, mu ostane bodisi samo še trpljenje ali pa izstop iz take cerkve. Kolikor je le mogoče, naj ne izstopi, ampak raje „*nastopi*“.

48. Prestopki pa so lahko tolikšni, da verniku iz razlogov vesti in ubogljivosti do svojega Gospoda Jezusa Kristusa izstop postane *neizogiben* – namreč tedaj, če kakšna cerkev kot celota sklene zakone, ki imajo krivoverstva in greh za nekaj dobrega in to nalagajo kot obveznost.

49. Če izstopi vernik iz cerkve, ki se je v svojih temeljnih členih in izrazih svojega življenja zelo močno oddaljila od Svetega pisma, potem lahko ima gotovost, da *ni* izstopil iz Cerkve Jezusa Kristusa, temveč le iz institucije, ki se neupravičeno še vedno ima za cerkev.

50. Resnična cerkev (skupnost Jezusa Kristusa), ki prav tako ni popolna, a se njeni udje vendar trudijo za življenje iz Kristusove moči in po naukih Svetega pisma, živi zunaj te institucije naprej in najde nove oblike njenega oblikovanja skupnosti. Samo za te velja: „*In vrata podzemlja je ne bodo premagala*“ (Matej 16,18).

Osnove za reformacijo cerkve

51. Neglede na to, v kateri cerkvi je kdo izmed vernih – vsaka cerkev potrebuje reformacijo v smislu *duhovne preнове*. Ta se vedno lahko začne le pri posamezniku: po spoznanju osebne krivde in nezmožnosti in po edinem zaupanju v milost in moč Jezusa Kristusa.

52. *Samo Jezus Kristus* naj bo Gospod, ne drugi gospodje, niti verski ustanovitelji ali ideologi.

53. *Samo Božja beseda*, ki je podana v Bibliji, naj velja, ne druge besede, razodetveni viri in ideologije.

54. *Samo iz milosti in po veri* bomo odrešeni, ne po samoodrešenskih tehnikah, predstavah o reinkarnaciji in lahkomišelnem poskusu, da bi vseobsežno stanje odrešenosti (šalom) prihodnjega Božjega kraljestva s pomočjo sanjskega pričakovanja, da bomo iz lastne človeške moči uredili svetovno kraljestvo miru pred njegovim prihodom.

55. „*Jezus Kristus*, kakor nam je izpričan v Svetem pismu, *je tista ena Božja beseda*, ki naj ji prisluhnemo, ki mu naj v življenju in umiranju zaupamo in mu sledimo. Zavrzimo napačni nauk, kakor da bi za cerkve mogla in morala biti kot vir svojega oznanjevanja zunaj in poleg te ene Božje besede tudi še druga dogajanja in moči, postave in resnice in bi veljale za Božje razodetje“ (člen 1 barmerske teološke izave iz leta 1934).

Resnična in napačna edinost

56. Resnična reformacija v smislu duhovne preнове poteka skozi spokorjenje in spremembo številnih *posameznikov* v novo skupnost v duhu – najprej nevidno, potem pa vse bolj tudi vidno.

57. *Razklanost* verujočih in večkrat med seboj bojujočih se skupin in skupinic je neposlušnost nasproti Bogu, sramota pred svetom in hromenje misijskega naročila (prim. Janez 17,20 s.). To pa ni nujno nepremagljiva ovira, če se verni poglobijo v središče evangelija, opravičenje grešnika samo po milosti in odkrijejo svojo *edinost v bistvenem*: „V bistvenem edinost, v različnem svoboda, v vsem pa ljubezen.“

58. Edinost verujočih, povzročena po Božji besedi in spokoritvi pa ne more biti in ne bo edinost na račun svetopisemske resnice, ampak *edinost v Kristusovi resnici* (Janez 14,6; 17,11.17; Efežanom 2,14).

59. *Prava edinost* zajema samo tiste, ki verujejo v Jezusa Kristusa, ki ohranijo njegovo besedo kot resnico, ki živijo v svetu, a niso od sveta in jih svet tako sovraži (Janez 17). *Napačna edinost* pa zajema vse človeštvo, „se vlačuga“ z vsemi mogočimi ideologijami in religijami in preganja s prisilo, terorjem in nazadnje nasiljem tiste, ki ostajajo zvesti Jezusu Kristusu kot edinemu Gospodu, odrešeniku in prinašalcu miru (Razodetje 13 in 17 s.).

60. *Pravo edinost* podarja Bog po misijonskem delu in evangelizaciji vseh narodov, po jasnem klicu k odrešujoči veri in z izročitvijo svojega življenja Jezusu Kristusu (Matej 28,18-20; Janez 17,6 ss.) *Napačna edinost* ta klic k spreobrnitvi zaobide, ko politične probleme in poskuse samoodrešenja človeštva, ki se razume v svoji avtonomnosti, postavlja v ospredje – človeštva brez Boga, ki „*niso sprejeli ljubezni do resnice, da bi bili rešeni*“ in najde zaostritev v Antikristu, ki „*se bo celo usedel v Božje svetišče in se razkazoval, da je Bog*“ (2 Tesaloničanom 2,4.10).

61. *Prava edinost* ne trpi nobenega krivega nauka (Galačanom 1,6-10; 2 Janez 9-11; Juda 3 ss.). *Napačna edinost* trpi krivoverstvo in jo še pospešuje s pomešanjem z ideologijami in religijami.

Prenova teologije

62. Za reformacijo v smislu duhovne preнове je nujna prenova *teologije*.

63. Prenova teologije se lahko zgodi le, če bodo pri teološkem poučevanju *Biblijo* kot Božjo besedo znova jemali resno in se ji bo človekov razum podvrgel v spoštovanju in Božjem strahu.

64. *Šolanje v zvestobi Bibliji* – in to pomeni: ustanovitev in priznanje Bibliji zvestih institutov za izobraževanje (šol, bibličnih šol, seminarjev, študijskih domov, akademij in visokih šol) – je tako nepogrešljiva stvar; te ustanove pa se morajo odreči neduhovnim kompromisom z državo in cerkvijo in vsakršni kritiki Biblije.

Vzgoja in kaznovanje v skupnosti

65. Številne slabosti v teologiji in cerkvi so bile povzročene s tem, da ni več *vzgoje in kaznovanja* v skupnostih.

66. Vzgoja v skupnosti vključuje *kaznovanje* ali izključitev oseb, ki odprto vnašajo v skupnost nebiblične nauke in življenjske navade (1 Korinčanom 5; 2 Janez 9-11).

67. Če naj bo vzgoja v skupnosti učinkovita, mora segati v vse ravni cerkvene hierarhije (lestvice veljave) in se ne sme zaustaviti niti pred *starešinami* v skupnosti, pri *sinodalih* in cerkvenih *voditeljih*, kjer izhaja zavajanje od teh ali pa ga ti vsaj podpirajo.

68. Namreč „*malo kvasa prekvasi vse testo*“ (1 Korinčanom 5,6) – in to velja toliko bolj, če pri tem „kvasu“ gre za osebe na vplivnih mestih.

Naročilo posameznemu verniku

69. Vsak posamezni vernik je poklican, da opravlja „*splošno duhovništvo*“ (prim. 1 Peter 2,9), in to pomeni: sprejeti svoj mandat kristjana za preverjanje nauka in življenja na osnovi Svetega pisma.

70. K temu sodi tudi naročilo, da se zoperstavlja *duhu časa* in da pri nebibličnem razvoju stvari ne molči. „Ne s silo, ampak z besedo se bojujemo“ (Martin Luther).

71. Vsak posamezni vernik je vabljen, da s *prebiranjem Biblije* in z *molitvijo* dnevno ostaja v povezavi z Bogom in se tako pusti obdarovati s krepitevijo in popravki.

72. Klican je, da *sporočilo* Jezusa Kristusa oznanja tako, kakor nam je bilo dano v Bibliji, brez omejitev, izpustov in dodajanj.

73. Klican je, da jemlje *Biblijo* zares tudi v njenih etičnih in duhu časa nasprotujočih izjavah in da po tem živi.

74. Klican je, da opravlja *prebuevalno misijonsko postavljanje skupnosti* oz. pri takem sodeluje.

75. Klican je, da se postavi za *sodelavce cerkva in svobodnih cerkva*, npr. pasttorje, ki imajo zaradi svojega Bibliji zvestega, prebuevalnega oznanjevanja težave s cerkvenim vodstvom ali so odpuščeni.

76. Klican je, da odreče podporo *denarnim nabirkam* in *uvajanjem davkov*, ki se uporabljajo za namene, ki nasprotujejo evangeliju.

77. Klican je, da sodeluje pri *delih*, ki so *zvesta Bibliji*, šolah, akademijah, pri delu za tisk, radijske postaje itd., ali da to delo podpira.

Naročila za cerkve

78. Cerkve so poklicane, naj se izključno usmerjajo po *Bibliji* kot Božji besedi in da se branijo pred vsakim nebiblijskim naukom, da bi tako lahko mnogim posameznikom in družbi posredovale orientacijo.

79. Poklicane so, da bi *misijonski izgradnji skupnosti* posvetile več prostora, kakor se je to doslej dogajalo na mnogih krajih.

80. Poklicane so, da biblijsko zvestim *sodelavcem*, npr. pastorm, puščajo ali razširjajo njihovo pravico življenja in delovanja in jih ne stiskajo s sankcijami ali izključitvami.

81. Poklicane so, da ne zahtevajo nobenih *prisilnih nabirk*, ki jih biblijsko zvesti kristjani ne bi mogli uskladiti s svojo vestjo.

82. Poklicane so, da govore jasne besede ob *etičnih vprašanjih*, kakor glede zakona in družine, splava, evtanazije in homoseksualnosti, in sicer v skladu, ne v nasprotju s Svetim pismom.

Naročilo državi in družbi

83. Država ni identična s cerkvijo (prim. Janez 18,36). In vendar ji je lahko v prid in v blagoslov, če upošteva *temeljna biblična merila* in jim sledi, ki naj bi jih državi pravzaprav posredovale cerkve (do česar žal v mnogih državah prihaja vse manj).

84. Takšna temeljna biblična merila so dana predvsem v obliki *desetih zapovedi* (2 Mojzes 20,2-17).

85. Kadar takšnih meril ne jemljejo več resno, tedaj nastopita *kaos in anarhija*.

86. Mnoge družbene *skupine in stranke* v številnih državah spodbujajo kaos in anarhijo, ko se javno ali prikrito bojujejo proti Božjemu osnovnemu redu, danemu v desetih zapovedih.

87. Sveto pismo označuje take ljudi s temile besedami: „*Tole pa vedi, da bodo v poslednjih dneh nastopili hudi časi. Ljudje bodo namreč samoljubni, lakomni, bahavi, prevzetni, preklinjevalci, neposlušni staršem, nehvaležni in nesveti, brez srca, nespravljeni, obrekljivi, brez samoobvladovanja, divji, brez ljubezni do dobrega, izdajalski, predrzni, napihnjeni. Raje bodo imeli naslade kakor Boga, držali se bodo zunanje oblike pobožnosti, zanikali pa njeno moč. Tudi teh se izogiblji. Mednje namreč spadajo tisti, ki se vrivajo po hišah in lovijo z grehi obložene ženske, take, ki jih ženejo vsakovrstna poželenja in se vedno učijo, pa ne morejo nikoli priti do spoznanja resnice*“ (2 Timoteju 3,1-7).

88. V mnogih državah že sede takšni ljudje, ki so predhodniki „*človeka nepostavnosti*“ (2 Tesaloničanom 2,3) ob vzvodih oblasti ali pa po njih hrepenijo. Ti dobivajo vedno več vpliva v politiki, pravu, množičnih občilih, visokem šolstvu, šolah in v cerkvah.

89. Politiki, pravniki, učitelji in ljudje cerkve, kakor tudi ljudje v vseh poklicih, so poklicani, da temu „sprehodu skozi institucije“, temu vdiranju, nudijo odpor z *molitvijo in delom v biblično krščanskem smislu*.

Pogled naprej

90. Sedanji razvoj v cerkvi in družbi je v Svetem pismu *napovedan vnaprej*.

91. Označuje čas, ko bo nastopil Satanov protikrščanski svetovni vladar.

92. Jezus Kristus pa pride v moči in slavi in bo „človeku nepostavnosti“ naredil konec (2 Tesaloničanom 2,8).

93. Ker pa ne vemo, *kdaj* Jezus znova pride, velja delovati, dokler je še dan.

94. Delujemo za Jezusa Kristusa in za izgradnjo njegove skupnosti iz *hvaležnosti* za njegovo nadomestno žrtev na križu in v *ljubezni* do njega – v gotovosti, da zmaga pripada njemu.

95. „Toda trdni Božji temelj stoji in ima tale pečat: *Gospod pozna svoje* in: *Naj odstopi od krivice vsak, kdor kliče Gospodovo ime*“ (2 Timoteju 2,19). Amen.